

poročila

■ leto 2010

■ številka 2

■ slovenske frančiškanske province
svetega Križa

poročila:

■ slovenske frančiškanske province
svetega Križa

Kazalo

Kolofon

Poročila leto 2010 (LXIV) številka 2
Izdal: Frančiškanski provincialat
Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana.
Ureja: br. Janez Papa
Odgovarja: br. Stane Zore
Redna sodelavca: p. Darko Žnidaršič,
p. Krizostom Komar, p. Tadej Inglič
Oblikovna zasnova: Mihaela Svetek
Grafična priprava: br. Dragan Vampola
Tisk: Repovž d.o.o., Grosuplje

poročila

■ leto 2010

■ številka 2

■ slovenske frančiškanske province
svetega Križa

■ Iz generalne kurije

- 3 Pozorno glej, meditiraj, zri, preobrazi se v ljubljene in ga pričuj
- 6 Potrditev provincialnega vodstva
- 7 Potrditev gvardijanov in drugih služb
- 8 Dekret o statusu fundacije v ZDA
- 9 Dekret spovednikom

■ Iz provincialata

- 11 Znova začeti pri evangeliju
- 13 Srečanje v Sarajevu

■ Iz tajništva

- 15 Zapisnik 24. redne seje provincialnega definitorija
- 16 Zapisnik 1. redne seje provincialnega definitorija
- 17 Manjši brat danes

■ Iz življenja province

- 22 Novo mesto; Nova Štifta
- 23 Maribor

■ Raznoterosti

- 25 Kristusova zvestoba, duhovnikova zvestoba
- 28 Očenaš po sv. Luku
- 29 Apostolstvo sv. Cirila in Metoda

■ Miri živim, pokoj mrtvim!

- 30 + Maks Koržet

■ Naslovnik province

- 31

Pozorno glej, meditiraj, zri, preobrazi se v ljubljenega in ga izpričaj

Pismo generalnega ministra sestram klarisam

(prim. 4 KIPNP 19.22.28)

Predrage uboge sestre svete Klare: *Gospod naj bo vedno z vami in naj stori, da boste ve vedno z njim!* (KlBl 14).

Minilo je leto dni, odkar smo se odpravili, da se pripravimo na praznovanje 800-letnice ustanovitve vašega reda. Praznovanje se bo uradno začelo na cvetno nedeljo leta 2011 in se bo končalo s praznikom svete Klare leta 2012. Skladno s programom, ki so ga potrdile predsednice federacij v času Kongresa predsednic reda svete Klare (OSC) je tema tega leta kontemplativna razsežnost vašega načina življenja, pri čemer je treba imeti pred očmi, da so poslušanje, molk in spreobnjenje življenja privilegirana sredstva, da se ta razsežnost okrepi.

S tem pismom, ki ga vsako leto pošljem ob prazniku Frančikove mladike, želim ponuditi nekaj poti razmišljanja o kontemplaciji, o samoti in o molku, da boste mogle hoditi, po besedah svetega Bonaventura, »s pozornostjo po stopinjah vaše preblazene matere (...) ko boste odločno objele ogledalo ubožstva, zgled ponižnosti, ščit potrpežljivosti in naslov pokorščine« (sv. Bonaventura, *Pismo asiškim klarisam*, leta 1259).

Kontemplacija

Ob različnih prilikah so me sestre med srečanji z njimi vprašale, kaj mislim pod kontemplacijo. Brez domišljanja, da bom izčrpen, milsim, da bi kontemplacijo najprej lahko definirali kot odprost srca za *misterij*, ki nas obdaja,

da dovolimo, da nas ta misterij poseduje. V tem smislu kontemplacija pomeni izprazniti se vsega odvečnega, da bi nas On, ki je Vse, napolnil do prekipevanja. Kontemplirati pomeni do konca odpreti *oči srca*, da bi mogli brati in odkrivati Gospodovo navzočnost v njegovi besedi, v njegovih zakramentih, v Cerkvi in v zgodovinskih dogodkih. Kontemplirati pomeni umokniti z besedami, da govori pogled, poln začudenja, kot pogled otroka; da govorijo roke, odprte medsebojni podelitvi, kakor so materine roke; da govorijo noge, ki z lahkim korakom, kakor od nas zahteva sv. Klara, prehajajo meje, da oznanjajo veselo oznanilo, kot so noge misijonarjev; da govori srce, ki je polno ognja za Kristusa in za človeštvo, kakor je govorilo Frančiškovo in Klarino srce. Kontemplirati pomeni stopiti v celico svojega srca in iz poseljenega molka dovoliti, da nas spremeni On, ki ga tako kot Klara priznavamo za: »ženina še plemenitejšega rodu« (1 KIPNP 7), čigar »ljubkost je očarljivejša« (1 KIPNP 9), »čigar lepoto nenehoma občudujejo vsi blaženi zbori nebes« (4 KIPNP 10) in »čigar ljubezen prepaša s srečo« (4 KIPNP 11). Kontemplirati pomeni »predvsem želeti, da bi imeli Gospodovega Duha in njegovo sveto dejavnost« (KlVod 19,9; prim. Gal 5,13-21.26; Rim 13,13-14). Kontemplacija je v bistvu življenje združenosti z Bogom, kar po Frančiškovih besedah pomeni »dvigati srce h Gospodu Bogu« (FNPVod 22,19.25), po Klarinih besedah pa postaviti duha, dušo in srce v Ogledalo, v Kristusa (prim. 3 KIPNP 12 sl),

dokler se popolnoma ne spremeni po podobi njegovega božanstva (prim. 3 KIPNP 13).

Tako razumljena kontemplacija nima ničesar skupnega z mlačnim, navajenim, lenim življenjem. Kontemplacija pomeni izključno izbrati Gospoda, izročiti mu življenje, reči s svetim Pavlom: »Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni« (Gal 2,20). Pomeni, da v resnici lahko rečemo: Samo Ženin zadostuje, saj govorimo o Njem, čigar »sposobnost je večja, njegova plemenitost bolj vzvišena, pogled nanj lepši, ljubezen slajša in vsaka njegova ljubkost bolj očarljiva« (1 KIPNP 9). Kontemplacija za Klaro ni nekaj, kar bi se razlikovalo od radikalne odločitve za Jezusa Kristusa, ampak je notranja in nujna razsežnost same te odločitve. Frančiškansko kontemplacijo je treba vedno živeti na obzorju hoje za Kristusom, ta kontemplacija je *kontemplativna hoja za Njim*.

Zato lahko z besedami svetega očeta Frančiškalahko rečemo, da kontemplirati pomeni popolnoma se izročiti Njemu, ki se nam vsega daje (FPre 29). Kontemplirati pomeni goreti, iztrošiti življenje za evangelij, ki je »vodilo in življenje« za nas vse (FPVod 1,1; KlVod 1,2). Vedno je tudi zbuja lo radovednost dejstvo, da Klara svojega življenja pri Svetem Damjanu ni definirala kot *kontemplativno življenje*, ampak kot *živi evangelij*. Na ta način Klara kontemplacije nima za obliko življenja, ampak kot bistveno razsežnost življenja, ki ostaja podrejena življenju po evangeliju. Potemtakem gre kontemplacija

v korak z evangelijsko kvaliteto življenja po *sklepu* življenja, ki smo ga sprejeli (prim. 2 KIPNP 11); s trdno voljo, »napredujoč od dobrega k boljšemu, od ene kreposti do druge« (1 KIPNP 32) in da hodimo po poti v blaženost (prim. 2 KIPNP 12-13).

Zato čutimo potrebo, da *znova začnemo pri evangeliju*, ki je temeljno in utemeljujoče jedro našega načina življenja, saj nam bo samo evangelij dal možnost, da prižgemo novi ogenj in da vbrižgamo nov življenjski sok v našo skupno osemstoletno zgodovino. Biti kontemplativni namreč vključuje sprejeti evangelij v njegovih najbolj radikalnih zahtevah, brez popuščanja, ne da bi opravičevali ureditev lagodnega načina življenja.

Kontemplacija prav tako ne pomeni »ne skrbeti za druge«. Zavzetost za Kristusa pomeni zavzetost za človeka. Kontemplacija, ki hrani naše življenje, ne more nikoli biti tuja življenju naših narodov in temu, kar se jim dogaja. Resničnost naših bratov, mož in žena, moramo nositi v molitvi. Kontemplativna duša je duša, ki se čuti združena z vsemi, ki vse predstavlja Gospodu, z njihovo radostjo in žalostjo, z njihovimi upanji in razočaranji. Vse nosi v srcu, vse sprejema v svojo kontemplativno dušo.

Zato je kontemplacija veliko več kot bolj ali manj podaljšani trenutki molitve; pomeni storiti, da so vse časne stvari v njeni službi (prim. KIVod 7,2; FPVod 5,2). Kontemplacija je življenje, živeto za Gospoda in zaradi njega porabljeno tudi v korist drugih. Drugače tudi ne more biti, če se zavedamo, da je kontemplacija, kakor pravi Klara, posnemanje Ženina in hoja za njim (prim. 2 KIPNP 20-21)

Izviri frančiškanske kontemplacije

Če gledamo Frančiška in Klaro, ni težko odkriti dveh glavnih izvirov njune kontemplacije: Božjo besedo in Liturgijo.

Božja beseda je nedvomno prvi izvor molitve Ubožca in njegove Mladike. Psalmi in svetopisemski spevi navdihujejo in hranijo njuno molitev do te mere, da lahko mirno rečemo, da oba v sebi utelešata lik *Jahvejevega ubožca* v vsaki njegovi razsežnosti: človeka, ki vse svoje zaupanje stavi v Gospoda in človeka, ki se potaplja v adoracijo in hvaljenje. *Molitveno branje Božje besede*, ki ga Cerkev v zadnjem času tako priporoča, bi moralo biti v naših bratstvih nekaj običajnega, če želimo, da se Beseda učloveči v našem vsakdanjem življenju. V tem smislu moramo še veliko narediti.

Liturgija kot privilegirani izvir frančiškanske kontemplacije. Najprej ker je to redni kanal, po katerem Frančišek in Klara sprejemata Božjo besedo, Besedo, ki ni preprosti predmet meditacije, ampak je več, je slavljenja in aktualizirana Beseda; Beseda, ki se spreminja v delovanje. Poleg tega Frančišek in Klara skozi liturgijo intenzivno živita zakramentalno aktualizacijo Kristusove skrivnosti, zlasti kakor se izraža v skrivnostih učlovečenja in trpljenja, ki, kot dobro vemo, zavzemata osrednje mesto v kontemplaciji teh dveh zalju-

bljencev v ubogega in križanega Kristusa.

Klarina »metoda« kontemplacije

Tako kot veliki učitelji kontemplacije je tudi Klara izdelala svojo »metodo«, svojo pot, vendar pa tako, da se ni prilagodila nobeni od velikih struj. Gre za zelo preprosto metodo, ki izvira iz osebnega izkustva. To metodo lahko povzamemo v treh glagolih, ki se pojavljajo v drugem Klarinem pismu Neži Praški: *gledati* (opazovati), *meditirati*, *kontemplirati* (prim. 2 KIPNP 20; 4 KIPNP

19-23). Klarina meditativna pot je zakoreninjena v učlovečenje Besede, povzeta v skrivnosti, v javnem življenju in v križu. To je ogledalo, v katerem se odraža ubožstvo, ponižnost in ljubezen Božjega sina. Vsak dan gledati to ogledalo pomeni hoditi po tej poti brez oklevanja.

Gledati. Pogled vključuje vse občutke v kontemplativni hoji za Jezusom Kristusom. »*Upiraj vsak dan svoj pogled v to ogledalo (...). Opazuj, pravim, na začetku tega ogledala ubožstvo položenega v jasli in povitega v revne plenice*«

(4 KIPNP 15 sl). Ne gre za neko romantično držo pred jaslicami, ampak za resnično izkustvo uboštva, za trdno odločitev za uboštvo kot za pot, ki jo je izbral Božji sin. Ne gre za občudovanje, ampak da gremo sami iz sebe in opazujemo uboštvo tistega, ki je postal »zate zaničevan«. Za Klaro ni druge poti: »Hodi za njim, tako da boš zaradi njega postala zaničevana na tem svetu« (2 KIPNP 19). Opazovanje, h katerega vabi Klara, je končno pogled zaročenke v Ženina, ki glede na to, da je vsakdanje in vztrajno (prim. 4 KIPNP 15), pripelje do odkritja lepote »Ženina še plemenitejšega rodu« (1 KoPNP 7).

Meditirati. Meditacija za Klaro obsega um in pripelje do tega, da dojamemo ponižnost kot nasprotje, ki pohujšuje in privlači: Kralj angelov zavrt v plenice in položen v jasli (prim. 4 KIPNP 19-20). Če je za Frančiška binom uboštvo – ponižnost nedeljiv, je nedeljiv tudi za Klaro. Uboštvo živi življenje v istem stanju, kot ga živijo ubogi. Ponižnost izraža globlji vidik uboštva: uklonitev, ponižanje, zaničevanje. Če je uboštvo zanikanje bogastva, je ponižnost zanikanje moči. Ponižnost je *kenotična* razsežnost hoje za.

Kontemplirati. Kontemplacija na poseben način vključuje srce. Srce za za Klaro kraj zaveze z Ženinom, izraža radikalnost odgovora, popolno predanost, edinost, ki omogoča uživanje v Bogu. Z druge strani kontemplacija zahteva čisto srce (prim. KIVod 10,10), ki je popolnoma dvignjeno h Gospodu. To omogoči, da gledamo z drugimi očmi, z Božjimi očmi, da opazujemo na drugačen način, da razumevamo v globino. Kontemplirati torej pomeni imeti isto mišljenje, kot je v Jezusu Kristusu (prim. Flp 2,5), obleči se v Kristusa (prim. Gal 3,27; Ef 4,24). Kontemplirati pomeni odpreti se Duhu, ki obnavlja, spreminja in vodi do pričevanja, ki je cilj vsake kontemplacije.

Gledati – meditirati – kontemplirati so več kot stopnje, so razsežnosti enega samega procesa, ki se ne omejuje na čisto intelektu-

alno opazovanje, ampak je izkustvo, ki zajame celotnega človeka v vseh njegovih razsežnostih: duhovni, intelektualni, čustveni in čutenjski. To je kakor resnična ljubezen: objemajoča (prim. FNPVod 22,19; 3 KIPNP 12-13; 4 KIPNP 15), ki vodi k hoji za Njim, in do poistovetenja z ljubljeno osebo, do spreminjanja ljubečega v Ljubljenelega.

Molk in samota v službi kontemplacije

Tako misli Klara v svojem Vodilu (prim. KIVod 5), tako misli Cerkve, tako to izražajo vaše Konstitucije: »*iskanje intimnosti z Bogom vsebuje potrebo po v resnici življenjskem molku celotnega bitja*« (Evangelica Testificatio, 46; GK OSC, 81). Kdor se hoče utrditi samo v Božji intimnosti po Klarinem zgledu, mora iz svoje duše odstraniti »vsak hrup« (4 Čel 36). In to ne velja samo za vas, ki ste si izbrale *odmaknjeno življenje*, ampak za vse tiste, ki želijo živeti resnično notranje življenje. Molk kot pot svobode je univerzalna vrednota, ki je nujna za življenje v polnosti, za globoko razmišljanje.

Naseljen molk in samota sta dokaza preobilnega življenja, ki govori samo. Molk in samota sta zatem nujni sredstvi, da se osredotočimo na bistveno, da živimo v Gospodovi navzočnosti. Prav iz te perspektive klavzura dobiva svojo resnično razsežnost. Ne da bi klavzuri jemali kakršno koli pomembnost v odnosu do zunanjosti, ne smemo pozabiti na klavzuro navznoter: ne ustavljati se pri postranskem, imeti apetit za Božjo besedo, zbranost čutov. Če je za tistega, ki živi na robu nič, molk zastrašujoče znamenje praznine, so za tistega, ki išče notranji mir, molk, samota in v vašem primeru klavzura neprimerljive ugodne priložnosti za srečanje z Bogom in drugimi.

Novi človek, ki mu je vera dala prodorno oko, ki gre preko navideznega, in srce, ki je sposobno ljubiti nevidno, molka in samote

ne išče kot beg, ampak kot sredstva, da se zapre v samega sebe, išče molk in samoto, sestavljena iz globokih, resničnih odnosov. Kakorkoli se to zdi nesmiselno, se je samo tisti, ki je sposoben ostati sam, sposoben srečati z drugimi. Morda to pojasnjuje, zakaj danes toliko časa preživimo skupaj in se nam ne uspe v resnici srečati z nekom.

Tako kot ve, moje drage sestre, danes tudi mi in tisti, ki želijo svoje srce posvetiti izključno Bogu, potrebujemo molk in samoto, polna Navzočnosti, pozornosti na poslušanje, odprte za edinost. Skrbeti moramo za poseljeni molk in samoto, da ne bi bili žrtve aktivizma – in to je prav tako ena od resničnih nevarnosti v mnogih vaših samostanih – ki mu je odvzeto razmišljanje; žrtve praznega in zaradi tega jalovega aktivizma. Bog vedno govori in tudi njegov molk je beseda.

Sklep

Predrage sestre v Gospodu, pismo, ki sem ga začel z nekaj besedami sv. Bonaventura, tudi končujem s sprejemanjem njegovih besed. Kakor on tudi jaz od vas zahtevam, da ste vedno *združene s Kristusom, ki je naše edino trajno dobro* (prim. Sv. Bonaventura, Pismo...). Kar sem napisal za vas, drage moje uboge sestre sv. Klare, mislim tudi zase in za vse brate, ki mi jih je podaril Gospod.

Naj nam Gospod da čisto srce, da ga bomo mogli gledati, meditirati in kontemplirati, da bomo, ko se bomo spreminjali Vanj, lahko pričevali zanj možem in ženam našega časa!

Bratsko,

Rim, 13. junija 2010, na praznik sv. Antona Padovanskega

br. José Rodríguez Carballo
generalni minister

Prot. 101007

FR. IOSEPHUS RODRIGUEZ CARBALLO
TOTIUS ORDINIS FRATRUM MINORUM MINISTER GENERALIS
ET HUMILIS IN DOMINO SERVUS

RATIFICA

Nel Capitolo Provinciale della Provincia della Santa Croce in Slovenia, regolarmente celebrato secondo le disposizioni del Diritto, nella Casa di Maria Nazareth (Nazarje), sotto la presidenza del Visitatore Generale, Fr. Stipe Nosić, OFM, i giorni 7-9 aprile 2010 sono stati eletti

FR. STANE ZORE, OFM,
PER L'UFFICIO DI MINISTRO PROVINCIALE,

FR. MARJAN ČUDEN, OFM,
PER L'UFFICIO DI VICARIO PROVINCIALE,

E I CINQUE DEFINITORI DELLA PROVINCIA:

FR. SIMON PETER BERLEC, OFM,

FR. PAVLE JAKOP, OFM,

FR. PEPI LEBREHT, OFM,

FR. MIRAN ŠPELIČ, OFM

FR. NIKO ŽVOKELJ, OFM.

Il Definitorio Generale, nella Sessione dell'11 maggio 2010, ha esaminato attentamente gli atti autentici di queste elezioni.

PERTANTO,
IN VIRTÙ DE QUESTO DECRETO
RATIFICO QUESTE ELEZIONI
SECONDO QUANTO PRESCRIVONO
GLI STATUTI GENERALI DELL'ORDINE ALL' ART. 174.

Dalla Curia Generale dell'Ordine dei Frati Minori, in Roma, l'11 maggio 2010.

Fr. José Rodríguez Carballo, OFM
Ministro Generale

Fr. Aidan McGrath, OFM
Segretario Generale

Prot. 100841 / S 151-10

Via S. Maria Mediatrice, 25
00165 ROMA (ITALIA)
Tel. 39.06.684919 / Fax 39.06.6380292

Potrditev provincialnega vodstva

FR. IOSEPHUS RODRIGUEZ CARBALLO
TOTIUS ORDINIS FRATRUM MINORUM MINISTER GENERALIS
ET HUMILIS IN DOMINO SERVUS

CONFERMA

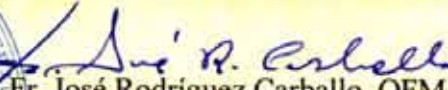
Il Congresso Capitolare della Provincia della Santa Croce, in Slovenia, celebrato regolarmente secondo le disposizioni del Diritto, nella Casa di S. Antonio, in Ljubljana, sotto la presidenza del Visitatore Generale, Fr. Stipe Nosić, OFM, il giorno 12 maggio 2010 ha eletto i Guardiani, i Vicari e gli Economi delle Case ed i Frati per gli altri Uffici della Provincia.

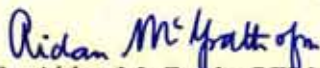
Il Definitorio Generale, nella Sessione del 12 giugno 2010, ha attentamente esaminato gli Atti e, dopo aver concesso le dispense richieste, ha approvato queste Elezioni.

PERTANTO,
IN VIRTÙ DI QUESTO
DECRETO
DICHIARO VALIDE E CONFERMO
LE SUDETTE ELEZIONI,
SECONDO QUANTO PRESCRIVONO
GLI STATUTI GENERALI DELL'ORDINE, ALL'ART. 174.

Dalla Curia Generalizia dell'Ordine dei Frati Minori, in Roma, il
14 giugno 2010.

Fr. José Rodríguez Carballo, OFM
Ministro Generale

Fr. Aidan McGrath, OFM
Segretario Generale

Prot. 100996 / S 218-10

Via S. Maria Mediatrice, 25
00165 ROMA (ITALIA)
Tel. 39.06.684919 / Fax 39.06.6380292

Potrditev gvardijanov in drugih služb

FR. IOSEPHUS RODRIGUEZ CARBALLO
TOTIUS ORDINIS FRATRUM MINORUM MINISTER GENERALIS
ET HUMILIS IN DOMINO SERVUS

DECRETO

Il Definitorio generale, rispondendo alla richiesta di Fr. Stane Zore, OFM, Ministro Provinciale della Provincia della S. Croce, in Slovenia, manifestata per la sua lettera, datata 17 maggio 2010, e dopo approfondita considerazione, nella sessione del 12 giugno 2010, ha approvato la soppressione della Fondazione della S. Croce, negli Stati Uniti di America, dipendente sulla Provincia della S. Croce, in Slovenia.

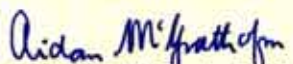
PERCIÒ,
SECONDO L'ART. 130 DEGLI STATUTI GENERALI,
E IN VIRTÙ DI QUESTO DECRETO

SOPPRIMO E DICHIARO SOPPRESSA

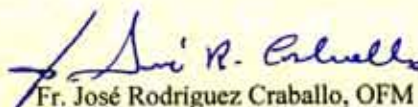
LA FONDAZIONE DELLA S. CROCE, NEGLI STATI UNITI DI AMERICA,
DIPENDENTE SULLA PROVINCIA DELLA S. CROCE, IN SLOVENIA.

Nonostante qualsiasi cosa in contrario.

Dato nella Curia generale dell'Ordine dei Frati Minori in Roma, il 14 giugno 2010.

Fr. Aidan McGrath, OFM
Segretario Generale

Fr. José Rodríguez Carballo, OFM
Ministro Generale

Prot. 100997/S 219-10

Via S. Maria Mediatrix, 25
00165 ROMA (ITALIA)
Tel. 39.06.684919 / Fax 39.06.6380292

Dekret o statusu fundacije v ZDA

T

FR. IOSEPHUS RODRIGUEZ CARBALLO
GENERALNI MINISTER VSEGA REDA MANJŠIH BRATOV
IN PONIŽEN SLUŽABNIK V GOSPODU

ODLOK

V moči tega pisma

spovednikom našega reda,
ki jih je krajevni ordinarij pravilno potrdil,
z močjo reskripta Apostolske penitenciarije
z dne 9. februarja 2010
tam omenjena pooblastila
subdelegiramo
do dne 9. februarja 2015,
pri čemer ostane v veljavi, kar po pravu tudi mora ostati.

Dano v Rimu, z Generalne kurije reda
dne 19. marca 2010.

fr. Aidan McGrath, OFM
generalni tajnik

fr. José Rodríguez Carballo, OFM
generalni minister

Prot. št. 100619

APOSTOLSKA PENITENCERIJA

Prot. št. 82/10

Apostolska penitencerija prečastitemu generalnemu ministru reda manjših bratov z apostolsko oblastjo *za pet let* podaljšuje, kakor je zaprošeno, naslednja pooblastila, ki jih sam po svoji preudarni presoji sme subdelegirati rektorjem redovnih hiš in nekaterim duhovnikom svojega reda, ki se odlikujejo po znanju in razumnosti, da so le vsi pravno potrjeni za poslušanje spovedi kristjanov.

1. da odveže spokornike od vseh cenzur, to je od ekskomunikacij in interdiktov, ki niso objavljeni niti pridržani Apostolskemu sedežu.

2. da iz upravičenega razloga daje spregled od vseh zasebnih zaobljub, tako da jih spremeni, glede na primer, v dela pobožnosti ali spokornosti, da le spregled ne ogroža pridobljenih pravic drugim.

Kar zadeva spregled od iregularnosti, ki zadeva može zaradi formalnega sodelovanja pri izvajanju splava, se je treba v takem primeru zateči k Apostolski penitenceriji.

Ta pooblastila smejo omenjeni duhovniki uporabljati samo v zakramentalnem dejanju spovedi in za področje vesti.

Dano v Rimu, iz palače Penitencerije, 9. februarja 2010

+ Fortunatus Baldelli
veliki penitenciarij

+ Ioannes Franciscus Girotti OFMConv
regent

RED MANJŠIH BRATOV
GENERALNO TAJNIŠTVO
Generalna kurija OFM, Via S. Maria Mediatrice 25, IT – 00165 ROMA

Prot. št. 100619

Provincialnim ministrom, kustosom in predsednikom federacij reda manjših bratov

Spoštovani brat,

s tem pismom Vam pošiljam kopijo odloka, ki ga je izdal generalni minister 19. marca 2010 (Prot. št. 100619).

Generalni minister se je odločil, da *ad quinquennium* (do 9. februarja 2010) vsakemu bratu reda, ki je prejel od krajevnega ordinarija pravico za spovedovanje, subdelegira pravice, ki so mu bile podeljene od Apostolske penitencerije po reskriptu št. 82/10, izdanem 9. februarja 2010, katerega kopijo prilagava.

Izročava Vam nalogo, da posredujete kopijo tega odloka vsem bratom svoje enote reda, ki po pravu izvajajo službo spovednika.

Bratsko Vas pozdravlja,

V Rimu, 23. aprila 2010.

L.S.

fr. Aidan McGrath OFM
generalni tajnik

fr. Michael A. Perry OFM
vikar in generalni prokurator

Znova začeti pri evangeliju

dan province, Brezje, 26. 5. 2010

*Dragi bratje,
Gospod naj vam da mir!*

Zbrali smo se pri Mariji Pomagaj. Kot provinca – Slovenska frančiškanska provinca svetega Križa. Zbrali smo se kot bratje. Kot bratje svetega Frančiška, ki smo v našem narodnem, kulturnem in verskem okolju poklicani prinašati karizmo, ki je zaživela pred osemsto leti in je njen plamen planil preko sveta. Včasih je gorel močno. Posebno v začetkih je bil neustavljivo privlačen. Potem pa je v posameznih obdobjih tudi pojenjal, se začel izčrpavati sam v sebi, ko so se plameni merili med seboj in tekmovali, kdo je višji, kdo je svetlejši, kateri bolj greje, kateri daje od sebe več luči in pričevanja. Za katerim se ljudje bolj ozirajo. Potem pa so spet prišla leta in desetletja, v katerih so plameni zbrali moči in postali en sam ogenj, ki je evangelijsko oznanilo po konkretnem uresničevanju prinašal v življenje.

Lansko leto smo zaključili triletno praznovanje začetkov tega plamena, ko je sveti Frančišek s prvimi brati šel k papežu Inocencu III. in ga prosil, če sme v Kristusovi Cerkvi živeti evangelij brez razlag, tako kakor je zapisan. In vemo, da mu je papež, čeprav je nekoliko okleval in se spraševal, če je to prava pot, na prošnjo pozitivno odgovoril in mu naročil, naj skupaj s svojimi brati oznanja pokoro.

Ob koncu praznovanja „Milosti začetkov“, kakor smo poimenovali obhajanje osemstoletnice našega reda, je na binkoštnem kapitlju, ki so ga lansko leto obhajali

pri Mariji Angelski v Porciunkuli, prav resničnost evangelija spet z vso močjo stopila v ospredje – po vseh analizah, ki smo jih tako kot drugi redovi v pokoncilskem času opravljali tudi mi, da bi našli odgovore na vprašanje, kako in zakaj smo se znašli tukaj, kjer smo. Vendar nas generalni minister opozarja, da kljub utemeljenosti in potrebnosti takšnih analiz, te analize pripeljejo samo do vzrokov, ki so nas pripeljali v sedanje stanje. Prav tako ni dovolj narediti raznoraznih strategij, s katerimi bi začrtali pot prenove in oblikovanje neke prihodnosti, ki je še ni. Seveda to ne pomeni, da nam ni treba misliti na prihodnost in jo pripravljati.

Vendar pa moramo živeti tukaj in sedaj. Ne preteklost in ne prihodnost, ampak sedanost je prostor, kjer se uresničuje naša zavzetost za Kristusa in človeštvo. In zato sedanost potrebuje nov ogenj in življenjski sok, da ne bi pomrli od mraza in izčrpanosti (prim. ZZE, 4).

In kje je ta novi ogenj, kje je ta novi življenjski sok. Poglejmo prvo bratstvo. „Dar evangelija je na začetku našega bratstva. V Frančiškovi Oporoki sta dar bratov in dar načina življenja tesno združena. Ko sta prva tovariša vprašala Frančiška, kaj mora storiti, da bi živel z njim, je odgovoril: 'Vprašajmo za svet Kristusa,' in se je z njima podal v cerkev, da so trikrat odprli evangelijsko knjigo. V njej govori Kristus in iz tega poslušanja Gospodovega glasu se rodi nova vez v Duhu, ki je prvo bratstvo. Majhna skupnost bratov, zamelek frančiškanskega reda, v tem

začetnem trenutku prehiteva vsako službeno razločevanje. So samo verniki, ki hočejo evangelij vzeti zares.“ (NDE 6).

„So samo verniki, ki hočejo evangelij vzeti zares.“ Dragi bratje, ta misel se mi zdi ključna. Preveč smo potopljeni v čas, ki išče vse-mogočih razlag, ki počasi, toda zanesljivo zvođenijo moč evangelijskega sporočila. Če je Kristus na začetku Janezovega evangelija spremenil vodo v vino, naš čas v preveliki meri dela obratno: vino evangelija spreminja v vodo mlačnosti, za katero v Razodetju beremo, da jo bo izpljunil iz svojih ust“ (Raz 3,16).

Postati verniki, ki hočejo evangelij vzeti zares. To pomeni postati studenec vode, tekoče v večno življenje. „Življenje, ki je zaznamovano z evangelijsko dinamiko, se spremeni v nezadržno zavzetost za Kraljestvo.“ (NDE 28)

„Znova začeti pri jedru, iz katerega je vzcvetela frančiškanska karizma, prav pri evangeliju, pomeni, vrniti se h karizmatičnemu uvidu svetega Frančiška. Mi besedo študiramo, o njej učimo druge, premalo pa jo povabimo v svoje srce ... potrebno je, da pridemo od znanja do osebne privolitve, od vere, ki zna, k veri, ki živi, da bi v svojem življenju dosegli poenotenje“ (ZZE, str. 11).

Te besede bi morale iz načelnega vedenja in pristajanja na to, da je to potrebno, preiti v vsakdanjo prakso, ki bo Božji besedi v resnici dala središčno mesto v vsem našem frančiškanskem življenju: tako znotraj bratstva kakor tudi v našem apostolskem in oznanjevalnem poslanstvu. Na srečanju med Slovensko škofovsko kon-

ferenco in Konferenco redovnih ustanov Slovenije je predsednik škofovske konference ljubljanski nadškof dr. Anton Stres zbranim spregovoril o viziji Cerkve na Slovenskem. Med petimi točkami, ki jih je izpostavil, mislim, da sta za nas kot Frančiškove brate, posebno pomembni dve.

Najprej je še v uvodu dejal, da je naša vizija misel, ki jo ima o nas Jezus Kristus, ki je naša glava. Vsaka vizija in vsako načrtovanje, ki ne bi izhajalo iz Jezusa Kristusa, bi sicer terjalo veliko časa in naporov, nazadnje pa bi se izcimilo v neuspeh, saj bi se odločili hoditi po slepem tiru zgodovine in svojega načrtovanja, namesto da bi hodili po poti, ki je Jezus Kristus, na njej spoznavali in sprejemali resnico o sebi, drugih in o svetu, ter vstopali v življenje. Vendar moramo Kristusu dati čas, svoj čas, jaz mu moram dati moj čas, da bo lahko spregovoril. Druga misel nadškofa Stresa, s to prvo tesno povezana, pa je bilo vprašanje duhovne kakovosti duhovnikov in redovnikov. Ponovil je misel, ki jo je papež Benedikt povedal na romanju na Portugalsko, da je največji sovražnik Cerkve greh znotraj nje in da je ta greh tudi najhujši napad na Cerkve. Vzporedno bi lahko rekli, da je največji sovražnik reda, province ali posameznega bratstva greh znotraj nas in da je najhujši napad na red, na provinco ali na posamezno bratstvo prav ta notranji greh. Pa ne greh mojega brata, ampak moj greh, moja nezvestoba, moje »pomeščanje« redovništva, moja prilagoditev življenja po zaobljubah, moj način izpolnjevanja Konstitucij, Statutov, pa vse tja do dnevnega reda. Škof Stres je poudaril, da čas zahteva novo, višjo kakovost našega duhovništva, pa seveda tudi našega redovništva. V zgodovini so bili redovi pogosto reformatorji življenja Cerkve. Vendar menim, da Cerkvi ne bomo mogli prinesiti novega žara, novega življenjskega soka, če ne bomo v sebi obnovili prvotne gorečnosti.

Zato je prav, da v nas kot posameznih bratih naše province, pa

tudi v bratstvih od Svete Trojice do Nove gorice in tako v celotni provinci vzamemo resno povabilo, pravzaprav gre kar za naročilo našega generalnega vodstva, naj se med letoma 2010 in 2012 v celotnem redu izvede postanek, nekakšen moratorij, v katerem naj „naj vse enote reda začnejo proces razmišljanja in razločevanja. Razmišljanje in razločevanje naj izhajata iz naslednjih vprašanj: Kje smo? Kam hočemo iti? Kam nas žene Duh, upoštevajoč našo stvarnost (slabosti in možnosti), nasvete Cerkve, zadnjih dokumentov reda in znamenja časov? Izbire, ki jih moramo narediti v bližnji prihodnosti?“ (NDE, Naročila 10). O tem bomo morali spregovoriti na hišnih kapitljih, za katere sem prepričan, da bodo morali v večji meri postati oblikovalci našega življenja in sožitja, manj pa samo prostor načrtovanja naših dejavnosti.

Če moratorij pomeni postanek, potem predlagam, da si za naslednje triletnje predvsem kot posamezniki damo moratorij:

- na govorjenje o bratih, za katerega bi lahko uporabil prispodobo našega p. Hieronima izpred let, ko je dejal, da „gospe pijejo kavo, zraven pa pridno prigrizujejo dobro ime svojega bližnjega.“ V svoje govorjenje z brati in med brati hočemo v času mora-

torija vnesti veliko več dobrohotnosti, predvsem pa spoštovanja. - na naveličanost in malodušnost. V tem času nočemo imeti pred očmi samo svoje nemoči, ampak bomo vsaj toliko dobre volje in časa, kot ga porabimo za razmišljanje o svojih mejah, porabili tudi za služenje Bogu, bratom in ljudem, med katere nas je postavila Božja previdnost. In svoje oči bomo vsaj tako na široko odprli za lepo in dobro, kot jih imamo odprte za napake in slabosti.

- na »pomeščanje« svojega redovniškega in duhovniškega življenja pri bratih, ki smo duhovniki. To hočemo storiti zato, ker se zavedamo, da ne moreš sedeti v naslanjaču in imeti natikače na nogah, zraven pa se še nekoliko smiliti samemu sebi, obenem pa biti pastir Božjega ljudstva, ljudstvu prinašati besede evangelija Jezusa Kristusa in ga vabiti, naj vstane in se poda na pot odrešenja.

- na minimalizem, v katerem je vse odveč in preveč, v katerem nad vsako pobudo vnaprej zdvo-mimo in ne iščemo drugega kot razloge, ki utemeljujejo naše zavračanje. V tem času hočemo najprej odkriti znamenja, ki kažejo, da v raznih pobudah, ki se rojevajo med nami, Bog še naprej dokazuje svoje zaupanje in nas vabi za sodelavce pri odrešenju.
- na individualizem, v katerem

se onkraj mojega projekta ne dogaja nič posebno pomembnega. Takšna drža posameznega brata počasi, drseče odnaša iz bratstva in bratje zanj vedno bolj postajajo samo še tisti, ki jih potrebuje kot potrjevalce svojih načrtov, ne pa kot brate, ob katerih svoje načrte preverja in naredi vse, da svoje načrte, zlasti pa samega sebe vedno tesneje povezuje z življenjskim okoljem frančiškana, ki je bratstvo.

Po drugi strani pa v teh letih nočemo živeti moratorija v:

- duhu prvotne gorečnosti, s katero smo zaslišali Božje povabilo in stopili na pot za Jezusom Kristusom po stopinjah našega očeta in brata svetega Frančiška. Nasprotno, to gorečnost hočemo vsak dan bolj razplamtevat v ogenj služenja bratom in ljudem, ki naj bo naše prvo oznanjevanje novosti evangeljskega sporočila.

- zvestobi našim zaobljubam, vsak izmed nas še posebno v zvestobi tisti, ki jo doživlja kot najtežjo in največjo preizkušnjo

svojega redovniškega življenja, saj to pomeni, da prav to zaobljubo najbolj potrebuje.

- zastavljanju vseh svojih moči za potrebe Kraljestva, ki je kakor pšenično zrno vsejano v zemljo tega sveta, mi pa smo tisti, ki v tem Kraljestvu lahko sodelujemo pri širjenju meja njegove rasti in življenja.

- v veri, zlasti v veri, da nas je poklical Gospod, da bi mu služili vsak po svojih močeh in s svojo velikodušnostjo, v veri, da Gospod ostaja z nami po bratih, s katerimi si prizadevamo živeti edinost, v veri, da nas Gospod nasičuje s svojim telesom in krvjo in nas tako usposablja za izpolnitev poslanstva, ki nam ga je zaupal. Prav iz te vere raste tudi naše upanje, ljubezen pa dobiva svojo moč, da premaguje razlike, ki so med nami in da te razlike postanejo prostor nove rasti, novih izzivov in življenjskih moči.

Dragi bratje, naj to razmišljanje sklenem s prošnjo k Mariji, pri kateri smo se zbrali. Veliko nje-

nih svetišč oskrbujemo v naši provinci. Polovico cerkva, ki so nam zaupane, je posvečenih njej, ki jo je Frančišek izbral za Mater in Kraljico našega reda. Naj nas vse sprejme v svoje varstvo. Besedo, ki je večni Sin živega Boga, je znala sprejeti v svoje življenje, s preprostostjo in ponižnostjo, z vero in ljubeznijo. Vedno znova je znala umolkniti pred skrivnostjo svojega Sina in tiho hoditi po njegovih poteh. Z njo tudi mi kot bratje in kot Cerkev stojimo pred Njim, ga častimo in ga prosimo, v dušah in v pripravljenosti za služenje razprostrti pred njim na tla naše domovine in naše province, da bi mogel po nas vsak dan znova stopati na pot do ljudi, ki jih je odrešil in so njegovi. To bo spet združilo naše plamene, da bodo postali ogenj, ki sije, greje in navdušuje.

br. Stane Zore
provincialni minister

Srečanje v Sarajevu

Južnoslovanska konferenca frančiškanov je imela od 25. do 27. maja v sarajevskem samostanu sv. Ante srečanje provincialnih tajnikov za evangelizacijo in misijone in za vzgojo in študij z generalnima tajnikoma istega področja, fr. Massimo TEDOLDI (za evangelizacijo) in fr. Vidal RODRIGUEZ (za vzgojo). Srečanje z naslovom *Misijoni in evangelizacija* je organiziral provincial Bosne Srebrne, fr. Lovro GAVRAN. Prisotnih je bilo 15 bratov iz vseh provinc te konference.

Prvi dan sta oba generalna tajnika pripravila predavanje z naslovom: *Današnje poslanstvo frančiškanskega reda v Cerkvi in svetu*. Najprej sta poudarila NOVOST: odslej se začetno in trajno vzgaja za stalno povezanost mi-

sijonskega poslanstva in vzgoje. Vzgapamo se za MISIJONARJE, kjer koli živimo (*inter gentes in ad gentes*). To je pomembno že pri vzgoji mladih bratov in mora trajati vse življenje. Frančiškani vidimo smisel našega življenja in delovanja v tem, da povsod oznanjamo Kristusa. Tako je delal sv. Frančišek, tako naj delamo mi, s tem da vedno začnemo pri Kristusu. Misijonarimo v BRATSTVU: poslani smo kot bratstvo, oznanjamo kot bratstvo.

Misijonsko poslanstvo lahko primerjamo dihanju: najprej vdihnemo, potem izdihnemo. V življenju je vsak od nas slišal Gospodov klic, to je bil v dihu, potem ostajamo v poslušnem učenju pri Gospodu, da smo končno lahko poslani – to je sedaj izdih. Ko greš v svet, ko Kristusa ozna-

njaš, izdihneš Duha, ki si ga prejel. Jezus nam pravi: *Če hodite, če me oznanjate premikajoče se, sem med vami; če pa sedite, nič ne naredite, me med vami ni, bom odšel...* Za pravilno življenje manjšega brata je misijon torej *imperativ*. Živiš le, če Gospoda oznanjaš, če greš z njim in zanj na poti človeštva... (Predavanje je zanimivo, če bi koga zanimalo, bi ga lahko dobil. Je v italijanščini.)

Fr. Massimo je poudaril, da ima misijon 3 značilnosti:

- *potrebno je znati brati znamenje časa (lucidnost),*
- *biti ustvarjalen v Gospodovem duhu (kreativnost),*
- *imeti pogum, drznost v boju proti strahu, nasprotovanjem, preprekam.*

**Franjevačka
crkva
(teologija)**

Po predavanju so tajniki podali poročila o misijonski evangelizaciji v vsaki od provinc. Povsod imajo brate misijonarje, ki jih provinca podpira v konkretnih misijonih.

Popoldne smo analitično pregledali dokument reda o *Poslani evangelizirati župnijo v bratstvu in kot manjši*. Tega dokumenta so bili zlasti veseli bratje iz Bosne, saj so končno doživeli, da je Red priznal njihovo delo po župnijah kot normalno poslanstvo in delo manjšega brata. S tem dokumentom so se rešili *kompleksa manjvrednosti zaradi župnijskega dela*, ki so ga imeli, ko so se srečevali z vodstvom reda in s člani v drugih provincah, ki niso razumeli, zakaj frančiškani v Bosni tako vztrajajo pri delu na župnijah. Bosanski bratje vidijo v njihovem župnijskem pastoralnem delu *obogatitev reda in frančiškanske karizme*.

Zvečer je bilo mogoče skupaj z brati obiskati znano četrto *Barščaršija* (s čevapčiči na pristen način), ki so jo, tako kot vse Sarajevo, odlično obnovili po koncu vojne. Sarajevo je danes lepo mesto, obnovljeno, mirno, polno gradenj, turistov, življenja, upanja. Zunanji izgled mesta ne govori o tem, da je kdaj tukaj bila vojna; človeška srca, medčloveški odnosi med posameznimi narodi pa o tem še kako govorijo. To celjenje, prenova src bo seveda veliko dolgotrajnejše...

Naslednji dan smo se posvetili VZGOJI V REDU. Predavatelj fr.

Vidal R. je med drugim poudaril: evangelij je potrebno radikalno živeti, sicer nismo zanimivi in privlačni... Največja prednostna naloga reda danes je TRAJNA FORMACIJA in ne samo ZAČETNA. Zato mora vsaka provinca sestaviti PROGRAM in PROJEKT bratskega življenja. Vsaka provinca naj preveri, koliko živi vse dokumente reda o trajni formaciji. Vsi smo poklicani k SVOBODI in trajna formacija pomaga vsakemu bratu, da ne zapravi svoje svobode kot posameznik niti ne skupaj z drugimi v bratstvu. Duhovno spremljanje potrebujemo vse življenje in ne le v času začetne vzgoje. Velikega pomena je, da vsak brat VZGAJA SVOJ ZNAČAJ v občestvu z drugimi: biti značajan človek. Pri vzgoji ni pomemben le brat, ki je vzgojitelj (formator), marveč vse bratstvo (provincialno in krajevno). Mnogi primeri govorijo, da bratje v vzgoji opazujejo celotno bratstvo, vzdušje, ki je med brati – in to jih privlači, ali odbija življenju v bratstvu. Vsak nevzgojen brat, ali neposlušen brat – je breme za vso provinco in za tiste, ki prihajajo v provinco... Pomembno je biti skupaj z brati, ki so v začetni vzgoji... To je le nekaj poudarkov, ki so jih poleg generalnega tajnika povedali tudi provincialni tajniki v svojih poročilih in v prosti izmenjavi izkušenj.

Med zanimivostmi iz POROČIL PROVINCIALNIH TAJNIKOV za vzgojo in študij je vredno omeniti: Provinca Bosna Srebrna pri-

pravlja celovito izdajo vseh frančiških virov (naslanjajo se na italijansko izdajo iz l. 2004). Vse brati so tudi ponovno uvedli v Lectio divina kot redno vsakodnevno obliko srečevanja s Sv. pismom.

Na koncu uradnega srečanja so nam gostitelji omogočili ogled frančiškanskega provincialnega bogoslovja v Sarajevu, gimnazijo in konvikt v Visokem, samostan in cerkev v Kraljevi Sutjeski in v Širokem. Povsod so nas zelo gostoljubno sprejeli in pogostili, nam razkazali moderne verske

Kraljeva Sutjeska

slike, muzeje, knjižnice in druge zanimivosti. So res mojstri v gostoljubnosti, v ohranjanju zgodovinskega spomina in ponosa nase, na svoj narod.

Vsi udeleženci srečanja smo bili zadovoljni, pustili smo si e-naslove in predlagali provincialom tudi ključ za imenovanje novih tajnikov za to delo na ravni celotne Konference. Generalna tajnika sta si tudi zapisala predloge, ki smo jih jima dali.

Ob sklepu naj še povem, da je provinca dobila v dar DVD o 800-letnici OFM.

Hvala naši provinci, da mi je omogočila sodelovanje na tem srečanju. Če bo kdo željan vedeti več v podrobnostih, mu jih lahko natresem.

Hvaležni p. Pepi L.

Zapisnik 24. redne seje provincialnega definitorija

Št.: 32/2010

Datum: 28. januar 2010

Vič, 28. januar 2010

Štiriindvajseta redna seja provincialnega definitorija je potekala v samostanu sv. Antona Padovanskega na Viču v Ljubljani, 28. januarja 2010. Začela se je ob 9.30 uri, udeležili pa so se je provincialni minister p. VIKTOR PAPEŽ, provincialni vikar p. MARJAN ČUDEN, definitorji province p. STANE ZORE, p. MIRAN ŠPELIČ, p. MARJAN ČUK, p. SIMON PETER BERLEC in definitor ter tajnik province p. TADEJ STREHOVEC. Sejo smo pričeli s kratko molitvijo, ki jo je pripravil p. Viktor.

1. Pripombe k zapisniku zadnje seje in njegova potrditev.

Dane so bile pripombe. Zapisnik je bil soglasno sprejet.

2. Prošnja br. Andreja Pollaka za sprejem svetega reda presbiterata.

P. Viktor je prebral poročila p. Tadeja Strehovca gvardijana samostana na Viču in voditelja zbora vzgojiteljev na Viču ter župnika p. Marjana Čudna.

3. Ekonomsko reševanje obnove vitvenih del v mariborskem samostanu.

P. Miran je sporočil, da p. Janez, ekonom v Mariboru, redno pošilja poročila o finančnih izdatkih. Po mnenju p. Mirana je trenutni položaj takšen, da še ni potrebno ta-

koj vzeti kredita. Prepričan je, da lahko sklenemo kredit do maja oz. junija 2010. Pred podpisom kredita, da soglasje provincialni definitorij.

4. Razno.

- **Sveta Gora – obnova prostorov za Družinski center.** P. Viktor je predstavil poročilo gvardijana in rektorja p. Bernarda o obnovi prostorov.

- **Tečaj za brate laike.**

Sklenjeno je bilo, da se organizira tečaj za brate po možnosti na Brezjah. Odbor za formacijo naj določi datum, voditelja in povabi brate laike.

- **Kustos Svete dežele** je odgovoril na vabilo p. provinciala, da pride 13.2.2010 na blagoslov novih prostorov komisariata.

- **P. Viktor** bo šel 31.1.2010 do 8.2.2010 na srečanje UFME v Bruselj. V tem času ga bo nadomeščal provincialni vikar p. Marjan Čuden.

- **Generalni vizitator** je potrdil predloge služb in dnevni red provincialnega kapitlja. Tajnik bo obvestil vse predlagane brate o imenovanju.

Sejo smo z molitvijo zaključili ob 12h.

*p. Tadej Strehovec
tajnik province*

Zapisnik 1. redne seje provincialnega definitorija

Št.: ??/2010

Datum: 15. junij 2010

Vič, 15. junij 2010

Prva redna seja provincialnega definitorija je potekala v samostanu sv. Antona Padovanskega na Viču v Ljubljani, 15. junija 2010. Začela se je ob 9.30 uri, udeležili pa so se je provincialni minister p. STANE ZORE, provincialni vikar p. MARJAN ČUDEN, definatorji province p. NIKOLAJ ŽVOKELJ, p. PAVLE JAKOP, p. PEPI LEBREHT, br. MIRAN ŠPELIČ in p. SIMON PETER BERLEC ter tajnik province br. JANEZ PAPA. Sejo smo pričeli s kratko molitvijo, ki jo je pripravil p. Marjan.

I. Pregled sklepov provincialnega kapitlja in razdelitev nalog, ki jih nalagajo sklepi, po tajništvih in svetih, kot priprava na jesensko delo definitorija

Provincialno vodstvo je pregledalo vse sklepe in pobude kapitlja, se o njih pogovorilo in posamezne naloge porazdelilo po tajništvih in svetih, da se bodo lahko pripravili na jesensko načrtovanje. Br. Miran Špelič je bil imenovan za spremljevalca študija bratov.

II. Časovnica za ustanovitev Plenarnega sveta province

Do 15.9.2010 se bratom, ki imajo pravico glasovanja, pošlje glasovnice. Do 15.10.2010 morajo oddati glasovnice na pošto ali osebno, štetje glasovnic pa bo 25.10.2010.

III. Potrditev provincialnega vodstva s strani generalnega ministra

Iz Rima je prišla potrditev provincialnega vodstva – 11.5.2010. Potrditev naj se objavi v Poročilih.

IV. Duhovno izpolnjevanje (program Teološke fakultete)

Bratom ta program priporočamo. Kdor se bo zanj odločil, ga bo provinca finančno delno podprla. Gre za enoletni podiplomski program, predavanja ob četrtkih in petkih popoldne in sobotah dopoldne skozi vse leto. 10 predmetov, akreditirano na Univerzi v Ljubljani; diploma na koncu.

V. Dopisi bratov in drugih

- **P. Matej Papež:** V dopisu prosi za spremembo pri hišnih zadolžitvah. Izvoljene službe v hišah smo poslali na generalno kurijo in čakajo na potrditev generalnega definitorija. Do njihove odločitve niso smiselne nikakršne spremembe. Ob primopredaji se bomo s starim in novim gvardijanom in ekonomom dogovorili o celovitem vodenju hiše.
- **P. Ciril A. Božič:** V pismu sprašuje glede navedbe državnih in cerkvenih odlikovanj v tabeli in glede vodenja Doma matere Romane. Kar zadeva navedbe v Tabeli, smo mnenja, naj

ostane dosedanja praksa. Kar pa zadeva vprašanje vodenja Doma matere Romane, ga prosimo, da pošlje statute tega doma, da se lahko z njimi seznanimo.

- **P. Tomaž Pinter:** prošnja za sodelovanje pri elektronski pripravi na zakon pri Iskreni.net. Vabijo ga za sodelovanje kot duhovnega spremljevalca. Definitorij njegovo delo podpira, glede izvedbe naj se dogovori na krajevni ravni z gvardijanom in župnikom.
- **P. Christian Gostečnik:** prošnja za podaljšanje permanentnega dovoljenja za študijske in poslovne obiske v ZDA. P. Christianu se dovoljenje podaljšuje za študijske in poslovne poti v ZDA.
- **P. Tomaž Hočevár:** Prošnja za potovanje v ZDA od 17.7. do 26.7.2010. Odobreno.
- **Br. Jan Cvetek:** Prošnja za enomesečno bivanje v Sveti deželi – od sredi- ne julija do sredine avgusta 2010. Odobreno.
- **P. Pavle in p. Vid:** Potovanje v Armenijo – 17.- 25.7.2010. Odobreno.
- **Generalni ekonomat:** prejeli smo poročilo o plačanih prispevkih na generalno kurijo.

VI. Posinovljenje

Ljubljanski centralni samostan predlaga za posinovljenje Rožo Gantar,

Staneta Granda in Matjaža Barba. Definitorij se s posinovljenji strinja, konkretno izpeljavo posinovljenja bo opravil provincialni minister v dogovoru s samostansko družino.

Tajnik naj pridobi seznam vseh posinovlencev province.

VII. Razno

- **Strunjan:** Krajinski park Strunjan je poslal vlogo za zakup zemljišč. Ker je parcela, za katero prosijo, last župnije, bo to uredila župnija.
- **Podjetje Stavbenik iz Kopra** je poslalo prošnjo za soglasje za postavitev škarpe na parcelni meji med parcelami province in parcelami, na katerih želijo zidati stolpiče z apartmaji. Prebivalci Strunjana so proti. To je tudi odtehtalo našo odločitev, da tega soglasja ne damo, saj moramo biti solidarni z ljudmi, s katerimi živimo.

Prihodnja seja definitorija bo v torek 21. septembra 2010 ob 9.30 na Viču.

Sejo smo sklenili s kosilom ob 12.45 uri.

*br. Janez Papa
tajnik province*

Nazarje, 06. 4. 2010:

Predavanje na provincialnem kapitlju:

Manjši brat danes

Manjši brat – nosilec daru evangelija

Mlad brat kapucin Matej NASTRAN je zapisal: »*Naše prvo poslanstvo je: biti bratje, redovniki, ki živimo v bratstvu, povezani z Bogom in med seboj, še posebej v molitvi ter z življenjem pričamo za evangeljske, krščanske vrednote, ki temeljijo na blagih: bratska skupnost, uboštvo in preprostost pred Bogom, molivci pred Gospodom in za ljudi, sočutje in solidarnost do ljudi. Zelo konkretno se naše poslanstvo izraža v krajevnih bratstvih, ki so navzoča, molijo in imajo odprta vrata za ljudi, ki prihajajo k bogoslužju, prosijo za pogovor in svete zakramente, zlasti zakrament sprave.*«

V nekaj točkah bomo poskušali razmišljati, kaj pomeni biti manjši brat danes. Ne bom naredil analize stanja, ker ga ne poznam, verjetno bom bolj v območju iskanja, kaj je bistveno v življenju manjšega brata danes.

Najprej se hvaležno spominjamo vseh tistih bratov iz naše province, ki so nam za ceno žrtev in modrosti v nekaterih težkih zgodovinskih trenutkih omogočili, da danes še smo. S svojim današnjim življenjem pa pripravljamo že prihodnost, ki bo v veliki meri odvisna prav od tega, kaj in kako razumemo in živimo ta zgodovinski trenutek z vsemi njegovimi potrebami, izzivi, veseljem in stranpotmi. Če smo danes zdravi, sveti, veseli, dobri manjši bratje, potem pripravljamo obetajočo prihodnost obstoju in delovanju Frančiškovega reda na slovenskih tleh, v Cerкви na Slovenskem.

Pomembno je, da z nostalgичnimi spomini ne bežimo v preteklost, pa tudi v prihodnost se ne zasanjamo, saj je brez zdrave sedanjosti ne bo. Prihodnost ni odvisna od sedanjosti, ki si jo želimo, marveč od tiste, ki jo v resnici živimo.

Med razmišljanjem si boste mogoče rekli, pa saj nismo na duhovni obnovi. To je res, a ne pozabimo, da vsaka rast in prenova prihajata od Duha, od zgoraj. V času kapitlja ne iščem spreobrnjenja sveta, iščem lastno pot spreobrnjenja za nov začetek v Gospodu.

In kaj je pomembno v življenju manjšega brata v tem zgodovinskem trenutku?

1. Živi odnos z Gospodom: svetost

Ama Evgenija je rekla: »*Koristno je, da prosimo edino to, da bi bili z Jezusom. Bogat je namreč vsak, ki je z Jezusom, četudi je materialno ubog. Tisti, ki daje prednost zemeljskim stvarjem pred duhovnimi, bo namreč oboje izgubil, tisti pa, ki hrepeni po nebeških, bo s tem vsekakor dosegel tudi zemeljske dobrine.*« (Meterikon 2 [Dejanja in izreki svetih žena], str. 190; Codex Sinaiticus 454, 21; Guy, Jean-Claude, *Recherches sur la tradition grecque des Apophthegmata Patrum.*)

Želja, da bi bili z Jezusom, pomeni hrepeneti po svetosti. Pismo Hb12,14 nas spodbuja: »Prizadevajte si za mir z vsemi in za posvečenost. Brez nje nihče ne bo videl Gospoda.«

Sv. Jose Maria Escriva de Balaguer (1902-1975) je dejal: »Če se vse

dni borimo, da bi postali sveti v našem preprostem vsakdanjem življenju, v izpolnjevanju naših dolžnosti, si upam trditi, da bo Gospod naredil iz nas orodja, sposobna za uresničitev najbolj nenavadnih čudežev, če so potrebni. S svetostjo lahko postanemo luč slepim; kakor nas, tako bo lahko tudi druge razsvetlil sij Kristusove luči.

Hrepenenje po svetosti se kaže v doslednosti naše *forma vitae* in dela. Pomeni napolniti srce iz intimnosti odnosa do Gospoda in tako bežati od praznine in nedoslednosti, ki slabijo pričevalsko moč reda in Cerkve. Je beg od brezbriznosti v duhovnih stvareh in ogretost za pobožnost do Gospoda. Svetost zahteva od nas branje zahtevne krščanske-frančiškanske duhovne literature, razmišljanje o tem. Ne moremo se zadovoljiti z branjem površne in lahke literature. Zanimanje za duhovno življenje in tokove bolj kot za športne ekipe, dogodke, olimpijske igre, nogometna (ali kakšna druga) prvenstva, etc.

Pomeni dati neizpodbitno prednost duhovnemu služenju ljudem, kot katerikoli naši osebni posvetni zainteresiranosti. S svojim obstojem in delovanjem služimo Božjemu ljudstvu in ne sebi in svojim interesom. Spolnjevati moramo Božjo voljo, če se hočemo zveličati. Provincial in vse drugo vodstvo nam more pomagati pri odkrivanju in spolnjevanju Božje volje in ne tistega, kar nam ugaja, kar od nas zahteva manj naporov, ali tisto, kar je pisano na našo potrošniško ubranost.

Če živimo sveto življenje, bomo bolj kot bioenergetikom zaupali Gospodu...

Sveto živeti v tradiciji sv. Frančiška pomeni izogibati se POSVETNEMU DUHU, ki kvari človekovo razmišljanje, govorjenje in delovanje. Skupaj s sv. Frančiškom živimo duha evangelija v trenutnih slovenskih kulturno-zgodovinskih razmerah in se trudimo – s premislekom in z življenjem – da bi ne izdali sebe, svoje karizme, našega način življenja, pa

tudi Kristusa, njegovega evangelija in Cerkve ne smemo izdati, marveč graditi s svojo svetostjo, kot je to delal sv. Frančišek v svojem času. Spomnimo se 20. Frančiškovega Opomina: »*Blagor tistemu redovniku, ki nikjer ne najde večjega zadovoljstva in veselja, kakor le v najsvetejših Gospodovih pogovorih in delih ter z njimi vodi ljudi k ljubezni do Boga v radosti in veselju (prim. Ps 50,10). Gorje tistemu redovniku, ki ga veseli nepomembno in prazno besedičenje in ki s tem napeljuje ljudi k smejanju.*«

K rasti v svetosti sodi tudi življenje v duhu slovesnih obljub. Te so pot svetosti. Ali me uboštvo, kakor ga živim (ali živimo v bratstvu) posvečuje? Ali me (nas) pokorščina posvečuje? Ali me (nas) čistost posvečuje? Jih živim resno, v globino in verjamem, da so RESNIČNA (ne lažna) pot POSVEČENJA in vstopanja v NOVO NEBO in ZEMLJO? **Redovne obljube so resnična perspektiva človeškega življenja, so DINAMIČNA NAPETOST sredi tega sveta za »drugi« svet.** Usmerjajo nas v VEČNOST, ONOSTRANSTVO. Zato spodbujajo k miru, smislu in ustvarjalnosti v sedanjem tuzemskem življenju. **USTVARJALNOST v samostanskih bratstvih in pa kot DRUŽBENA ANGAŽIRANOST: glede na znanje, ki ga imamo in z njim vstopamo, da gremo proti težkim strankotem v spoštovanju človeškega življenja. Nekateri bratje imamo to znanje in sposobnosti: vsa skupnost stoji za njimi in jih v tem podpira.** Vsi ne moremo delati vsega – vsak dela, za kar ima dar, sposobnost in poslanstvo – vendar pa vsi podpiramo drug drugega.

Z redovnimi obljubami nosi življenje NABOJ, ODPRTOST v več. In ravno takšne nas ta svet, ki svoj horizont iskanja, ustvarjanja in doživljanja zelo rad skrči v tuzemsko (v imanenco) – potrebuje. **Nezadovoljnost s tem končnim svetom razodeva našo življenje in žejo po večnosti.** Slednja pa temu svetu sprahuje vest, saj mu odkriva, da je

TUSVETNOST sama zase, brez Boga, nezadostna.

Po drugi strani pa je naše življenje po redovnih obljubah zaznamovano z RANJENOSTJO, NEPOPOLNOSTJO, GREŠNOSTJO v konkretnih dejanjih, razmišljanjih in govorjenju. O tem bomo razmišljali še pozneje.

Zaradi tega pa ne smemo izgubljati poguma. Vztrajajmo v veri in v zaupanju v. Tudi se ne ustrašimo, če nas svet zaradi naše nepopolnosti in grešnosti zasmehuje, obsoja, ali prezira. Vemo, da se moramo stalno spreobračati. To je naša moč.

Slovesne obljube pa navkljub vsemu so in ostajajo pot posvečevanja.

2. Odnos in občestvo v majhnosti

Adam in Eva sta podoba človeka. **Sta tudi podoba Boga, ker imata odnos.** To pomeni, da človek sam ne more obstajati. Moje samote ni, ker če sem sam, tudi mene »ni«. Na zemlji smo nujno **vezani drug na drugega.** Edina resna skrb Adama in Eve (človeka!) je bila, da bi ne pozabila na Boga, da bi bila z njim v stalnem odnosu. **Če sta bila v prijateljstvu z njim, sta bila tudi med seboj. To je raj. Tudi mi ga, vsaj deloma, doživljamo, ko imamo lepe odnose.** Sedanjost in prihodnost stojita v lepih, spoštljivih medsebojnih človeških odnosih. Ti so možni, če smo majhni, še več: če smo manjši od tistih, s katerimi živimo. »*Kdor se ponižuje, bo povišan, in kdor se povišuje, bo ponižan*«, pravi Gospod.

3. Ponižni božji služabnik in sočutna ljubezen

Sv. Frančišek nam v 17. Opominu pravi: »*Blagor tistemu služabniku (prim. Mt 24,46), ki se zaradi dobrega, ki ga Bog izreče in stori po njem, ne ponša bolj kakor zaradi dobrega, ki ga Bog izreče in stori po kom drugem. Greši pa*

človek, ki hoče več prejemati od svojega bližnjega, kakor pa da bi sam kaj od svojega hotel dati Gospodu Bogu.«

»Bodi ponižen.« Sveta ne bomo rešili mi, ampak Jezus. Priznaj, da ni vse odvisno od tebe. Uspeh lahko ni viden, a srca se obračajo k Bogu.

Potrebno je, da vsak dan oblečemo ponižnost v medsebojnem občevanju, v odnosih med nami in z ljudmi, pa tudi v odnosu do Kristusa. V besedah in odločitvah **smo mnogokrat preveč zakomplicirani, tako kot so ljudje tega sveta.** Ne iščimo sebe in svoje slave, marveč Gospoda in njegovo kraljestvo, njegovo slavo. Pa tudi tega se moramo vedno znova spominjati, kar nam pravi psalmist: Ps 39 (38),5 : *GOSPOD, ... spoznati hočem, kako sem minljiv. 6 Glej, moje dni si dal le pederj dolge, moj čas je kakor nič pred tabo; vse je le dih, vsak pokončen človek. Minljivost našega dela in nas samih nas uči ponižnosti.*

Ponižnost, živetja v medčloveških odnosih, nas po Franciškovi spodbudi v 18. Opominu kliče k sočutju z bližnjim: »Blagor človeku, ki podpira svojega bližnjega v skladu s svojo slabostjo tako, kot bi sam želel, da bi ga bližnji podpiral v podobnem primeru.« V sočutju se kaže in konkretno živi ljubezen, zato žena-askekinja puščave **Melanija mlajša** uči: »Ker nas je Sveto pismo poučilo o pristni ljubezni do sebe in (sester) med seboj, si moramo z vso vnemo prizadevati, da jo ohranjamo, ker vemo, da je brez ljubezni vsaka askeza in vsaka krepost prazna. Hudič namreč lahko posnema vsak nraveni dosežek, za katerega si domišljamo, da ga lahko storimo, ljubezen in ponižnost pa ga resnično premagata. Tako vam povem: me se postimo, on popolnoma ničesar ne jé; bedimo, on sploh ne spi. Mrzimo torej prevzetnost, kajti zaradi nje je on odpadel iz nebes in po njej nas skuša potegniti navzdol k sebi. Bežimo tudi pred prazno slavo tega veka, ki mine kakor cvetlica na polju.[5] Pred-

vsem pa stanovitno ohranjajmo sveto in pravo vero, ki je osnova in temelj vsega našega življenja v Gospodu, ljubimo pa posvečenost duše in telesa, kajti brez nje ne bo nihče videl Gospoda.« *Drug do drugega potrebujemo to preprosto ljubezen, sočutje. To nas ozdravi od naših ran.*

4. Prisotnost greha

95-letni jezuit, pater Roberto Busa, je iz svoje spovedne prakse preučil izpovedi vernikov in ugotovil naslednje: **moški** se najpogosteje spovedujejo grehov pohote, sledijo požrešnost, lenoba, jeza, ponos, zavist in pohlep; **ženske** pa ošabnost, sledijo ji zavist, jeza, pohota in lenoba. Če bi pogledalo v svoje osebno življenje, ali v življenje naše province, katerih grehov bi se morali najpogosteje spovedati? Kateri so naši poglobitvi grehi in kako se z njimi borimo? Ali proti njim – na osebni in skupnostni ravni – sploh kaj naredimo?

Ko razmišljamo o prisotnosti greha med nami, se bomo navdihovali pri meniški duhovnosti.

Aba Anton je govoril Aba Pojmenu: »To je veliko človekovo delovanje, da dvigne svoj greh pred Božje obličje in računa s skušnjava vse do zadnjega diha.« (Anton 4)

To je modrost puščavskih očetov. Razkrivajo nam, da misel in služenje Bogu, Jezusu Kristusu, pomaga človeku, da se spominja, kdo je kot človeško bitje pred Večnim. Njihov odnos do Boga označujeta iskrenost in pristnost. Samo pred Bogom ob svojem času spoznajo, kdo so oni sami. Vendar se pri tem ne ustavijo, hočejo naprej. Zavedajo se, da pred Božjimi očmi nikdar ne bodo v celoti dosegli podobe, ki si jo je on zamislil o njih. Pazijo nase, ker pričakujejo, da bodo skušani vse do zadnjega diha. Ne gre za duhovnost, ki bi človeka poniževala ali ga navdajala s strahom, ampak za duhovnost, ki nas ohranja na poti. Vedno znova se moramo odpraviti proti

novemu cilju in računati s tem, da se v vsako naše pobožno dejanje lahko prikrade kaj takega, kar more popačiti naš odnos z Bogom.

Aba Anton je zelo zmeren, ko govori o grehu in skušnjavah, ki nas spremljajo vse življenje. Ne obsoja samega sebe. Grehe rajši vzame kot priložnost, da svoj pogled obrne na Boga. Ve, da je od Boga brezpogojno ljubljen, pa tudi to, da si te izkušnje ne more zadržati. Naslednji trenutek se že sooča s praznino v sebi in z Božjo oddaljenostjo. Takrat se ne razjezi, ampak poln zaupanja tudi to daruje Gospodu. To je pot menihove svobode.

Vedno se zavedajmo prisotnosti greha v svojem osebnem življenju in v življenju province – po drugi strani pa je tu milost, ki nas od greha odrešuje in vabi, da se skozi spreobrnjenje podajamo naprej, k še več, k višjemu, k resničnemu, k še boljšemu. To je sv. Frančiškov stavek pred smrtjo: »*Dajmo bratje, še ničesar nismo storili.*«

Ko razmišljamo o svoji grešnosti, je dobro vedeti tudi tole: »Pravi prijatelji vidijo tvoje napake in te opozorijo; lažni prijatelji prav tako vidijo tvoje napake in jih pokažejo drugim.«

Ko govorimo o grehu, ne pozabimo, da živimo v družbi, kjer so močno prisotni t. i. družbeni grehi, ali strukture greha. Mi smo del te družbe; te grehe »dihamo«. Italijanski nadškof Gianfranco Girotti jih opredeljuje kot nove nevarnosti, ki grozijo človeštvu. Med temi grehi našteva naslednje: uničevanje in onesnaževanje okolja, pedofilija, splav, znanstveni poskusi na ljudeh, manipuliranje z genskimi zapisi, genetične spremembe, uporaba in preprodaja drog ter finančni pohlep, ki povzroča bedo in siromaštvo. Ali se je tudi v našem skupinskem življenju province ukoreninilo kaj t. i. strukturnih grehov? V čem nas uničujejo in hromijo? Ali smo jih sploh pripravljeni priznati, se jim odpovedati in jih premagati s krepostjo evangeljskega življenja?

5. Potreba po Božjem usmiljenju

Aba Pojmen je rekel: »Če človek greši in to zanika z besedami: 'Nisem grešil,' mu nikar ne dokazuj, da nima prav; kajti če boš, mu boš vzel pogum. Če pa rečeš: 'Ne bodi malodušen, brat, ampak varuj se v prihodnosti,' njegovo dušo prebudiš za spokornjenje.« (Pojmen 23)

V tem primeru je zelo očitno usmiljenje, s katerim so menihi ravnali z drugimi. Danes bi se od njihove umetnosti duhovnega spremljanja lahko veliko naučili. Namesto da bi drugega prisilil, naj prizna resnico o lastnem jazu, ga Pojmen bodri in dvigne. Nič ne koristi, če od drugih preveč zahtevamo in jim v obraz povemo resnico, ker bi žalostni odšli, žalost pa človeka omrtvi in ne dopušča, da bi kaj spremenili. Imeli bi se za izgubljene in bi začeli še bolj grešiti.

Pojmen jasno zazna, da se oseba, ki se nanj obrača, še ni sposobna soočiti se z resnico lastnega jaza. Upošteva notranje stanje drugega in stopi z njim v sozvočje. Ko ga opogumi in mu vlije moči, ga usposobi, da se sooči s svojim temnimi stranmi in napakami. Kdor je bil dvignjen, ima moč, da se oddalji od svojih napak. Kdor pa je obtožen in obsojen, zlahka obupa. Puščavski očetje ne moralizirajo in da zanje ni najpomembnejše to, da so osebe popolne. Bistveno je, da se človek izroči Božjemu usmiljenju in da se čuti od Njega brezpogojno sprejetega. Ob Božji usmiljenosti ljubezni se bo človek spreobrn timer in se uravn timer po Božji volji.

Zaradi Božjega usmiljenja še sploh živimo; zanj se Bogu zahvaljujemo in ga radodarno delimo tudi svojim sobratom in bližnjim. Velikokrat nam manjka preprostega usmiljenja do bratov.

Spomnimo se prizora med Jezusom in prešuštnico, med Usmiljenjem in revščino (v tej ženi, v vsakem človeku, v vsakem izmed nas). Jezusove besede je ne spravljajo v zadrego. Jezus je ne opravičuje, ne utemeljuje njenih dejanj, ne zapira oči pred resni-

co, ne pada v skušnjava, da bi pomešal resnico z lažjo, preprosto odpušča. In odpuščanje – kdor ga je okusil, to ve – je rehabilitacija, ponovno rojstvo v novo življenje, svež zrak, možnost postati drugačni, da začnemo novo pot. Boudimo usmiljeni, dajajmo in prejajmajmo odpuščanje.

6. Asketsko življenje in življenje iz ljubezni

Samozatajevanje, uravnovešena osebna rast, poenotenje samega sebe v telesno-duševno-duhovni razsežnosti – je navkljub nasprotnemu videzu našega časa še kako aktualno in potrebno. Zato je mogoče tudi zunaj postnega časa potrebno biti pozoren za krepitev svoje volje, in sicer z:

- askezo hrane (zmanjšati količino, če je potrebno, odpovej se najljubšim »čokoladicam«),
- askezo telesa (poskrbeti za fizični napor; zadaj si cilj in se zanj potrujdi),

- poglobljeno in predano molitvijo (Utrditi duhovno voljo po pristni pobožnosti. Ne pozabimo pa tudi na: *beata solitudo, sola beatitudo.*),

- odpovedovanjem prijetnim stvarim (gledanje filmov, računalniške igrice, Internet, nepogrešljivi športi, navijanje za super športnike, prevelika poraba časa za branje stvari, ki niso v duhovno rast, etc.), oz. pogumno obvladovanje le-teh (neodvisna, nezasvojena raba),

- odprtostjo do Boga (naš sobrat *nemški frančiškana Gereon Goldmann (1916–2003)* je o tem pomenljivo zapisal: **»Radost in trpljenje, uspeh in neuspeh, bolezn timer in stiske vseh vrst, vse se spremeni v dobro, celo v najboljše za nas, če ohranimo prepričanje, da nas Bog v timer, sliši in ljubi, kadar se obrnemo nanj. Most do Boga sta molitev in sveta evharistija.«**

»Ne izsiluj Boga.« Večkrat hočemo doseči nekaj, kar je proti Božji volji, ker imamo pred očmi sedanji trenutek, Bog pa v timer drugače.

Posledica vloženega osebnega truda v askezo je zrelost in jasno razločevanje med potrebnim za življenje in tistim, kar se temu življenju samo pripenja kot potrebno. Drugi sad takega napora je sposobnost vztrajanja na poti k zadanemu cilju. In še tretji sad prizadevanj za rast: povezanost duha, telesa in duševnih sposobnosti. Če ti to uspe, si oseba, ki se zaveda svoje enkratnosti, ustvarjenosti in ve, da je smisel življenja v darovanju. Tak človek je človek notranjega miru in veselja.

In še kakšno besedo o ljubezni, ki je vez popolnosti in po kateri bo Jezus sodil (ne)kvaliteto naše-ga redovnega življenja:

Cistercijanski opat Janez Novak spodbuja redovnike: **»Imej se rad.«** Boga imej rad nad vse, bližnjega kakor sebe. Če boš imel sebe rad, tudi drugim ne bo težko.

»Ker nas je Sveto pismo poučilo o pristni ljubezni do sebe in (drugih) med seboj, si moramo z vso vn timer prizadevati, da jo ohranjamo, ker v timer, da je brez ljubezni vsaka askeza in vsaka krepost prazna. Hudič namreč lahko posnema vsak n timer dosežek, za katerega si domišljamo, da ga lahko storimo, ljubezen in ponižnost pa ga resnično premagata. Tako vam povem: me se postimo, on popolnoma ničesar ne jé; bedimo, on sploh ne spi. Mrzimo torej prevzetnost, kajti zaradi nje je on odpadel iz nebes in po njej nas skuša potegn timer navzdol k sebi. Bežimo tudi pred prazno slavo tega v timer, ki mine kakor cvetlica na polju. Predv timer pa stanovitno ohranjajmo sveto in pravo vero, ki je osnova in temelj vsega našega življenja v Gospodu, ljubimo pa posvečenost duše in telesa, kajti brez nje ne bo nihče videl Gospoda.« (Melanija mlajša, puščavnica, Meterikon 2, str.198-204)

Mogoče bi nam za življenje v ljubezni lahko služilo v spodbudo tudi Phil (Phil Bosmans). razmišljanje:

»Vedno in povsod daješ slab vtis, če si nedostopen in zaprt, grob in tečen, neljubezniv in robat, lahko razdražljiv in hitro užaljen. Tako obnašanje povzroča veliko

težav, bodisi doma bodisi na delovnem mestu. Vsa prijazna občutja zakrniijo, človeški stiki in odnosi zamrznejo.

Ko se naglo razjeziš in postaneš besen, si kot naelektren. Kdor se te dotakne, dobi udarec in v prihodnosti se ti gotovo ne bo približal. Tako boš postopoma postajal osamljen na svojem otoku.

Vsakdo pazi, da ti ne pride preblizu. Vsakdo mora strašno paziti na tvoja kurja očesa. Ena sama beseda, majhna nepreviđenost lahko povzroči eksplozijo. Povzročas nevzdržne situacije. Nastaja vzdušje polno napetosti, zaradi katere postaja bolno celotno tvoje okolje.

Zato - bodi prijazen in miroljuben. Nedostopnost je izven mode, visoka napetost je življenjsko nevarna in eksplozije sploh niso zaželeni.

7. Živeti iz upanja

P. José Cristo Rey García Paredes cmf spodbuja redovnike v Evropi: Kristjani za razumevanje zgodovine potrebujemo upanje. *Upanje je bistvo vere in krščanstvo je eshatologija od začetka do konca* (Moltmann).

Cerkev je pogosto nemirna, usmerjena v preteklost; za nas je zgodovina v prihodnosti, tam je odrešenje. Na koncu je milost zmagala nad grehom. *Stiska porodi potrpljenje, krepost in upanje, saj je bila Božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan* (prim. Rim 5,1-5). *Trpljenje sedanjega časa se ne da primerjati s slavo, ki se bo razodela nad nami. Stvarstvo željno pričakuje razodetja Božjih sinov* (prim. Rim 8,18-20). Gre za skupno upanje ljudi in zemlje, razodetje lepote in slave, kar prihaja od križa. Ave crux, spes unica!

Umetnosti upanja se učimo na razne načine: Pogumno in ustvarjalno kot alternativa porabništvu, staranju, strahu, nezaupanju. Ne samo da nas upanje

vodi, mi moremo postajati upanje. Upanje ni zunaj nas, ampak v nas. Razvijati navdušenje proti cinizmu; pravo kesanje za novo moralo; sočutje, ponižnost.

Ne mislimo, da je vse odvisno od naših programov – ostajamo povezani z Duhom, ki je dejaven ne samo v katoliški Cerkvi, v našem redu, ampak v vsem stvarstvu.

Delovati je treba na kulturne kode, da bi se spremenil sistem; v tem je vrednost vzgoje. Ne moremo reproducirati starih sistemov, ampak se ponovno naučiti poslušati. Nova etična praksa v 21. stoletju naj bo pozorna na nova področja: socialno, biološko, gensko, ekološko, v smeri antropocentrizma.

Nov vzgojni model naj pripravlja za nov svet, na katerega še nismo pripravljeni; potrebni so novi vzgojni procesi za nove rodove. V Evropi imajo v tem trenutku najpomembnejšo vlogo vzgojne karizme.

V prihodnosti bomo manjšina in bomo imeli veliko prostora za ustvarjalno ljubezen. Novi modeli bodo nastajali, ko bo Sveti Duh v nas našel dovolj ranljivosti, da bomo stopili na pot spreobrnjenja in sočutja – še enkrat ponovimo, kot smo že zgoraj ugotovili.

Redovništvo ni sistem, temveč način življenja, kjer je v središču Bog.

Naša skušnjava ni ateizem, temveč malikovanje.

Bog je v naši sredi. Ustvarjalnost se pojavi šele po obdobju tesnobe, trpljenja, posta, kontemplacije.

V duhu upanja lahko tudi zaključimo s sv. Frančiškom: Sv. Frančišek ni kritiziral sveta in teda-

nega časa, on ga je spreminjal s svojo SVETOSTJO, z radikalnim življenjem po evangeliju (s 100 % pripadnost Kristusu in Cerkvi, z majhnostjo, bratstvom...).

Ko govorimo o upanju, vidimo **potrebo po VIZIJI**: jasno in stvarno analizo o tem, kje smo in kakšni smo, v čem se moramo spremeniti, kaj smo v resnici sposobni storiti (glede na število, starost, notranjo moč, dinamiko, ali naveličanost) in ponuditi drugim? Vizijo o tem, kaj so naše prednosti (p. provincial nas bo v svojem poročilu spomnil na 4 velike potrebe, ki jih odkriva v provinci. Verjetno je med njimi kakšna prioriteta.)? Katere so naše odgovornosti do reda, do Cerkve, do ljudi, s katerimi živimo in do tistih, katerim smo poslani? Vizijo o resničnih izzivih za našo karizmo? Vizija je pomembna, ker usmerja. **Za zdravo vizijo je potrebno imeti razsvetljenje Sv. Duha (moliti, razmišljati, se pogovarjati, iskati), pogumne brate-voditelje in pripravljene in sposobne sodelavce med brati.**

Za zaključek

Lepo je biti manjši brat danes, kakor je to bilo že včeraj in bo ponovno jutri, zato s sv. Pavlom lahko mirno rečemo: »Stegujem se proti prihodnosti, tečem proti cilju«: večno življenje, svetost. Lep, bratski, vesel, blagoslovljen kapitelj DANES, vse do petka! Hvala za pozornost.

p. Pepi L.

Novo mesto

Veliko stvari se je zgodilo od zadnjega pisanja za poročila. Naj začnem s tem, da smo v postu na Tiho nedeljo imeli župnijski križev pot iz Potovega vrha na Veliki Slatnik. Na cvetno soboto je bilo srečanje za bolne in ostarele, potem pa smo pred velikonočnimi prazniki veliko delili zakrament božjega usmiljenja. Vodstvo obredov velikonočnega tridnevja smo si porazdelili med seboj. Moram reči, da je bil obisk pri vseh naštetih dejavnostih lep. Na velikonočni ponedeljek pa so trije bratje odšli na naš kapitelj v Nazarje. Eden kot pomočnik tajnika, eden kot izbran deputat in eden kot definitor.

Na belo nedeljo pri nas vedno praznujemo zakonske jubileje, ki po sveti maši ob pol poldne odidejo v samostansko klet, da nazdravimo jubilentom in v kleti tudi zaplešejo. Žal je bilo letos bolj kislo vreme in smo bili zato primorani ostati v notranjih prostorih.

V naslednjem tednu se je pričela birmanska devetdnevnic, ki je bila lepo oblikovana, a slabo obiskana. Ni bilo staršev in botrov. 42 birmancev je v soboto 24. aprila prejelo potrditev v veri izpod rok našega generalnega vikarja g. Božidarja Metelka.

Za prvomajske počitnice pa je naša župnija z enim avtobusom poromala v Rim, San Giovanni Rotondo k sv. Patru Piju, v Monte San't Angelo in Bari ter zadnji del še v Alberobello, Lanciano in Loreto. Romarji so bili zelo zadovoljni, največ pa so govorili o vtisih o Rupnikovih mozaikih pri p. Piju.

Ko so se romarji vrnili, so se že začele šmarnice. Pri jutranjih mašah smo razmišljali s p. Gržanom, zvečer pa smo uporabili šmarnice ge. Dragice Šteh z naslovom *To delajte v moj spomin*. Te so brali tudi na vseh štirih podružnicah. Drugo nedeljo v mesecu maju smo praznovali starševski dan (dan družin), ko so otroci dramskega krožka pripravili igrice in celoten program pod vodstvom s. Marjete M. Fajdiga ND. Po končani igrici, deklamacijah, pesmih in šalah je sledilo tudi skupno kosilo za vse. Namen takšnih dni je druženje in spoznavanje družin našega občestva, hkrati pa tudi zahvala in spodbuda očetom in mamam za vse, kar storijo za svoje otroke. Srečanje pa smo zaključili s prebiranjem šmarničnega gradiva za to nedeljo.

Naslednjo nedeljo je 49 otrok prvič prejelo Jezusa v srce. Zadnjo nedeljo v maju so veroučno leto zaključili 1. in 9. razred, na prvo nedeljo v juniju pa še ostali razredi. Ker je bila ta nedelja ravno po prazniku Svetega Rešnjega Telesa in Krvi, je bila najprej procesija po mestu z dvema oltarjema na katerih smo prosili za blagoslov mesta, prebivalcev, polj, gozdov, travnikov, vinogradov, tovarn... Hkrati pa smo se tudi p. Ambrožu zahvalili za njegov trud in talente, ki jih pokazal v tem letu, ko je bil pri nas in mu želimo obilo blagoslova tudi na novem „delovnem“ mestu. Na to nedeljo popoldne smo zakonske skupine imeli skupni piknik.

Kljub temu, da sta bila letošnja zima in mraz dolgo med nami, pa

se je zdaj končno ogrelo in sonce močno žge. Bratje iz Novega mesta želimo lepe »počitniške« dneve.

br. Tadej Inglič

In kaj je novega ob starodavni LIPI – pri Novi Štifti ?

Zadnje čase je pri nas dokaj živo. Še vedno prihajajo ob vikendih katehetje in voditelji mladinskih skupin na duhovne vaje s šolarji in študenti.

Tudi romarji radi obiskujejo našo Mater – Marijo Vnebovzeto. Šmarnična Marijina slavlja smo zaključili.

V Evharističnem letu smo doživeli veliko procesijo vseh župnij dekanije. Iz Sodražice so prišli peš, med molitvijo, petjem in muziko so z veliki farnimi 'banderi' napolnili prostor med cerkvijo in lipami in ob petih Litaniyah Srca

Jezusovega slavili našega Gospoda. Pravijo, da takega navdušenja Marija pri nas še ni doživela. Duhovniki dekanije, nosilci bander in muzikanti so bili slavlju primerno postreženi. Pravijo, da bomo še kdaj kaj takega doživeli.

V delu je parkirni prostor za kolkcem ob cesti, ki pelje na Travno Goro.

Občina SODRAŽICA nas je obvestila, da je Nova Štifta uvrščena med KULTURNE SPOMENIKE krajevnega značaja, v juliju pa bo postala **državnega** značaja. S tem bo olajšana tudi skrb za potrebna popravila in obnove.

Zadnjo nedeljo v maju (30. 5. 2010) smo imeli od jutra do večera v arkadah ob cerkvi razstavo **'Ribniška dolina na razglednicah'**. Predstavljeni so bili kraji Ribnica, Sodražica, Sv. Gregor, Nova Štifta, Travna Gora in okoliški kraji ter osebnosti, ki so povezani z našo dolino. Vsi, ki so prišli k sv. maši so bili hvaležni 'za-sebnemu zbiralcu' Petru Lesarju za za obogatitev, kar so nekateri zapisali v Spominsko knjigo..

Živimo v upanju, da bomo v septembru kar nekaj tednov imeli na razpolago razstavo podobnih in razglednic s Sv. Višarij.

Lecturi salutem!

brat Filip

Maribor

Utrinki iz mariborskega samostana prej in potem.

Hodnik.

Dvigalo.

Samostanska obednica.

Kuhinja.

Rekreacijska soba.

Okna.

Papež Benedikt XVI.

Kristusova zvestoba, duhovnikova zvestoba

Homilija ob sklepu duhovniškega leta, na slovesni praznik presvetega Jezusovega Srca, 11. junija 2010.

*Dragi sobratje v duhovniški službi,
dragi bratje in sestre,*

Duhovniško leto, ki smo ga obhajali 150 let po smrti svetega arškega župnika, vzora duhovniške službe v našem času, gre h koncu. Dali smo se voditi arškemu župniku, da bi na novo razumeli veličino in lepoto duhovniške službe. Duhovnik ni zgolj nositelj uradne funkcije, kakor tisti, ki jih vsaka družba potrebuje, da bi v njej mogli izpolnjevati določene naloge. Duhovnik marveč dela nekaj, česar noben človek ne more storiti sam od sebe: v Kristusovem imenu izgovarja besedo odveze naših grehov in tako s pomočjo Boga spreminja položaj našega življenja. Duhovnik izgovarja nad darovi kruha in vina besede Kristusove zahvale, ki so besede spremenjenja (prebistvenja, transsubstanciacije) - besede, ki napravljajo navzočega Kristusa samega, Vstalega, njegovo Telo in njegovo Kri, ter tako spreminjajo prvine sveta. To so besede, ki na stežaj odpirajo svet Bogu in ga združujejo z njim. Duhovništvo torej nikakor ni samo »uradna funkcija«, marveč je zakrament: Bog uporablja ubogega človeka, da bi bil po njem navzoč za ljudi in bi deloval v njihov blagor. Ta je drznost Boga, ki sam sebe izroča človeškim bitjem. Drznost Boga, ima ljudi, čeprav pozna naše slabosti, za zmožne, da delujemo in smo namesto njega. Ta drznost Boga je zares velika stvar, ki se skriva v besedi »duhovništvo«. Drznost, da nas ima Bog za zmožne tega; da na ta način kliče ljudi v svojo službo in se od znotraj poveže z njimi: prav to smo hoteli v tem letu na novo premišljevati in razumevati. Hoteli smo prebuditi veselje, da nam je Bog tako blizu, in hvaležnost za dejstvo, da se on sam zaupa naši slabotnosti; da nas vodi in podpira dan za dnem. Prav tako smo hoteli ponovno pokazati mladim, da obstaja ta poklicanost, ta skupnost služenja za Boga in z Bogom. Še več: hoteli smo pokazati, da Bog pričakuje našo privolitve. Skupaj s Cerkvijo smo hoteli ponovno opozoriti, da moramo Boga prositi za to poklicanost. Prosimo za delavce za božjo žetev. Ta prošnja k Bogu pa je hkrati trkanje Boga na srce mladih, da bi se imeli za zmožne tega, za kar jih ima Bog za zmožne. Bilo je pričakovati, da to novo bleščanje duhovništva ne bo všeč »sovražniku«. Sovražnik bi namreč raje videl, da bi duhovništvo izginilo, zato da bi naposled Bog

potisnjen ven iz sveta. Tako se je zgodilo, da so prav v tem letu veselja za zakrament duhovništva prišli na dan grehi duhovnikov - zlasti zloraba malih. S tem se duhovništvo kot naloga pozornosti Boga v korist ljudi obrača v svoje nasprotje. Tudi mi vztrajno prosimo odpuščanja Boga in vpletene osebe, medtem ko nameravamo obljubiti, da hočemo storiti vse, kar je mogoče, da se takšna zloraba ne bo mogla zgoditi nikoli več. Obljubiti, da bomo pri pripustitvi k duhovniški službi in pri vzgoji v času priprave nanjo storili vse, kar moremo, da bi prereševali pristnost poklicanosti; obljubljam, da hočemo še bolj spremljati duhovnike na njihovi poti, zato da bi jih Gospod branil in varoval v mučnih okoliščinah in v nevarnostih življenja. Ti pripetljaji bi uničili duhovniško leto, če bi hotelo biti poveljevanje našega osebnega človeške-

ga dosežka. A šlo nam je natanko za nasprotno: hoteli smo postajati hvaležni za božji dar, za dar, ki se skriva v »glinastih posodah« in ki prek vse človeške slabotnosti udejanja v tem svetu njegovo ljubezen. Zato gledamo na vse, kar se je zgodilo, kot na nalogo očiščevanja, nalogo, ki nas spremlja v prihodnost in ki nam še bolj daje spoznavati in ljubiti veliki božji dar. Na ta način nas dar obvezuje, da na božji pogum in ponižnost odgovorimo s svojim pogumom in svojo ponižnostjo. Kristusova beseda, ki smo jo peli kot vstopni spev v bogoslužju, nam more v tej uri povedati, kaj pomeni postati duhovniki: »Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen« (Mt 11,29).

Obhajamo praznik presvetega Jezusovega srca in se z bogoslužjem tako rekoč oziramo noter v Jezusovo srce, ki je bilo ob smrti prebodeno s sulico rimskega vojaka. Da, njegovo srce je odprto za nas in pred nami - in s tem se je odprlo srce Boga samega. Bogoslužje nam razlaga govorico Jezusovega srca, ki govori predvsem o Bogu kot pastirju ljudi in nam na ta način razodeva Jezusovo duhovništvo, ki je zakoreninjeno v globini njegovega srca. Tako nam kaže več en temelj kakor tudi veljavno merilo vsakega duhovniškega služenja, ki mora biti vedno zasidrano v Jezusovem srcu in ga je treba živeti iz njega. Danes bi rad premišljeval zlasti o besedilih, s katerimi Cerkev kot molivka odgovarja na božjo besedo, predstavljeno v berilih. V teh pesmih sta beseda in odgovor med seboj prežeta. Z ene strani so ti spevi vzeti iz božje besede, a z druge strani so hkrati že človekov odgovor na njegovo besedo, odgovor, v katerem se Beseda sama podarja in vstopa v naše življenje. Najpomembnejši od teh besedilih v današnjem bogoslužju je Psalm 23 (22) - »Gospod je moj pastir«. V tem psalmu je Izrael v molitvi sprejel razodetje Boga samega kot pastirja in iz tega napravil usmeritev za svoje življenje. »Gospod je moj pastir: nič mi ne manjka«. V tej prvi vrstici sta izražena veselje in hvaležnost za dejstvo, da je Bog navzoč in skrbi za nas. Berilo iz knjige preroka Ezekijela se začne z isto mislijo: »Jaz sam bom iskal svoje ovce in skrbel zanje« (Ezk 34,11). Bog se osebno zavzema zame, za nas, za človeštvo. Nisem puščen sam, izgubljen v veselju in v družbi, v kateri smo vedno bolj zmedeni. Bog se zavzema zame. Ni oddaljeni Bog, kateremu moje življenje ne bi pomenilo veliko. Verstva sveta, kolikor moremo videti, so vedno vedela, da v bistvu obstaja en sam Bog. Toda ta Bog je bil daleč. Navidezno je prepustil svet drugim oblastem in močem, drugim božanstvom. S temi je bilo treba najti sporazum. Edini Bog je bil sicer dober, a vendarle daleč. Ni škodoval, pa tudi pomagal ne. Zato ni bilo potrebno ukvarjati se z njim. Ni vladal. Čudno, ta misel je spet prišla na površje v razsvetljenstvu. Še so razumeli, da svet predpostavlja Stvarnika. Toda ta Bog je ustvaril svet in se je nato očitno umaknil iz njega. Zdaj je svet imel svoj skupek zakonov, po katerih se je razvijal in v katere Bog ni posegal, ni mogel posegati. Bog je bil samo oddaljeni izvor. Mnogi si morda sploh niso

želeli, da bi se Bog brigal zanje. Niso hoteli, da bi jih Bog motil. Toda tam, kjer dojemajo božjo skrb in ljubezen kot motnjo, tam je človeško bitje popačeno. Lepo in tolažljivo je vedeti, da obstaja oseba, ki mi hoče dobro, me ima rada in se briga zame. A veliko bolj odločilno je, da obstaja tisti Bog, ki me pozna, me ljubi in se skrbi zame. »Jaz poznam svoje ovce in moje ovce poznajo mene« (Jn 10,14), govori Cerkev pred evangelijem z Gospodovo besedo. Bog me pozna, skrbi zame. Ta misel bi nas morala zares navdajati s srečo. Pustimo, naj prodre globoko v našo notranjost. Tedaj bomo tudi doumeli, kaj pomeni: Bog hoče, da mi kot duhovniki, v majhni točki zgodovine, delimo njegove skrbi za ljudi. Kot duhovniki hočemo biti ljudje, ki v povezanosti z njegovo pozornostjo do ljudi skrbimo zanje in jim omogočamo, da stvarno in resnično doživljajo to pozornost Boga. Duhovnik bi moral na področju, ki mu je zaupano, skupaj z Gospodom govoriti: »Jaz poznam svoje ovce in moje ovce poznajo mene«. »Poznati« v smislu Svetega pisma ni nikoli samo zunanje znanje, kakor poznamo telefonsko številko kake osebe. »Poznati« pomeni, da smo notranje blizu drugemu. Da mu hočemo dobro in ga imamo radi. Skušati moramo »poznati« ljudi s strani Boga in s pogledom na Boga. Skušati moramo hoditi z njimi po poti božjega prijateljstva.

Vrnimo se k psalmu, kjer je rečeno: »Vodi me po pravi poti zaradi svoje ljubezni. Tudi če hodim po temni dolini, se ne bojim hudega, ker si ti z menoj. Tvoja palica in tvoja gorjača mi dajeta gotovost« (23 /22/ 3s). Pastir kaže pravo pot tistim, ki so mu zaupani. Hodi pred njimi in jih vodi. Povejmo drugače: Gospod nam kaže, kako pravilno uresničujemo človečnost. Uči nas umetnosti živeti kot oseba. Kaj moram storiti, da ne bom padel v prepad, da ne bom zapravil svojega življenja v pomanjkanju smisla? In prav to vprašanje si mora zastaviti vsak človek in to v vsakem obdobju življenja. Koliko temine je okoli tega vprašanja v našem času! Vedno znova nam prihaja na misel beseda Jezusa, ki je imel sočutje z ljudmi, ker so bili kakor ovce brez pastirja. Gospod, usmili se tudi nas! Pokaži nam pot! Iz evangelija vemo: On sam je pot. Živeti s Kristusom, hoditi na njim - pome-

ni, najti pravo pot, da bi naše življenje našlo smisel in da bi nekega dne mogli reči: »Da, življenje je bilo nekaj dobrega«. Izraelsko ljudstvo je bilo in je hvaležno Bogu, ker nam je v zapovedih pokazal pot življenja. Veliki psalm 119 (118) je izraz veselja nad dejstvom, da ne tavamo v temi. Bog nam je pokazal pot in kako moremo hoditi pravilno. Jezusovo življenje je povzelo to, kar pravijo zapovedi, in je postalo živ vzor. Tako razumemo, da te božje smernice niso verige, marveč so pot, ki nam jo On kaže. Lahko smo veseli zanje in srečni, ker so v Kristusu pred nami kot žive ta resničnost. On sam nas je osrečil. V hoji skupaj s Kristusom doživljamo veselje Razodetja. Kot duhovniki pa moramo ljudem prinašati veselje, ker nam je Gospod pokazal pravo pot življenja.

Sledi beseda o »temni dolini«, po kateri Gospod vodi človeka. Pot vsakega od nas bo nekega dne pripeljala v temno dolino smrti, v kateri nas nihče ne more spremljati. Edino Gospod bo tam. Kristus sam je sestopil v temno noč smrti. Tudi tam nas On ne zapusti. Tudi tam nas vodi. »Če grem v podzemlje, si tam«, pravi Psalm 139 (138). Da, ti si navzoč tudi v poslednji bridkosti. Zato naš Psalm lahko reče: tudi tam, v temni dolini, se ne bojim hudega. Ko govorimo o temni dolini, pa lahko mislimo tudi na temne doline skušnjave, malodušnosti, preizkušnje, skozi katere mora iti vsaka človeška oseba. Gospod je navzoč tudi v teh temačnih dolinah življenja. Da, Gospod, pokaži mi, da si tu: v mračnosti skušnjave, v urah zatemnitve, v katerih se zdi, da so ugasnile vse luči. Pomagaj nam duhovnikom, da bomo mogli biti v takšnih temnih nočeh blizu osebam, ki so nam zaupane. Da jim bomo mogli pokazati tvojo luč.

»Tvoja palica in tvoja gorjača mi dajeta gotovost«. Pastir potrebuje palico proti zverem, ki hočejo vdreti v čredo; proti roparjem, ki iščejo svoj plen. Poleg palice je gorjača, ki daje oporo in pomaga, da gremo skozi težke prehode. Oboje vstopa tudi v službo Cerkve, v duhovniško službo. Tudi Cerkev mora uporabljati pastirjevo palico, s katero varuje vero nasproti tistim, ki jo potvarjajo; nasproti takšnim usmeritvam, ki v resnici begajo in zavajajo. Prav uporaba palice more biti služenje ljubezni. Danes vidimo, da ne gre za ljubezen, kadar dopuščamo nevredna ravnanja duhovniškega življenja. Prav tako ne gre za ljubezen, če dopuščamo razraščanje krive vere, popačenje in izkrivljanje vere, razkrajanje vere, kakor da bi mi sami iznašli vero. Kakor da vera ne bi bila več dar Boga, dragoceni biser, ki si ga ne pustimo iztrgati. Hkrati pa mora palica vedno znova postajati pastirjeva gorjača, ki pomaga ljudem, da morejo hoditi za Gospodom tudi po težkih poteh.

Na koncu nam Psalm govori o pripravljeni mizi, o olju, s katerim je maziljena glava, o prekipevajočem kelihu, o tem, da smemo prebivati v Gospodovi bližini. V Psalmu to izraža predvsem vidik veselja ob prazniku, ko smo z Bogom v svetišču, ko nas On sam pogosti in nam služi, ko moremo prebivati pri njem. Za nas, ki molimo ta Psalm skupaj s Kristusom in njegovim telesom, ki je Cerkev, je ta vidik

upanja dobil še večjo prostranost in globino. V teh besedah tako rekoč vidimo preroški predujem skrivnosti evharistije, v kateri nas Bog sam gosti, ko se nam daje kot hrana – kot tisti kruh in tisto izborno vino, ki edina moreta dati poslednji odgovor na najglobljo človekovo lakoto in žejo. Kako ne bi bili srečni, da moremo biti vsak dan gostje pri Gospodovi mizi in prebivati pri njem? Kako ne bi bili srečni zaradi dejstva, ki nam ga je On naročil: »To delajte v moj spomin!« Srečni zato, ker nam je omogočil, da pripravljamo Gospodovo mizo za ljudi, da jim dajemo njegovo telo in njegovo kri, da jim podarjamo dragoceni dar njegove navzočnosti. Da, z vsem srcem lahko molimo skupaj besede Psalma: »Dobrotljivost in zvestoba me bosta spremljali vse dni mojega življenja« (23/22/6).

Na koncu se na kratko ozrimo še na dva obhajilna speva, ki nam ju Cerkev danes predlaga v svojem bogoslužju. To je zlasti beseda, s katero sv. Janez sklepa pripoved o Jezusovem križanju: »Vojak mu je s sulico prebodel stran in takoj je pritekla kri in voda« (Jn 19,34). Jezusovo srce je prebodeno s sulico. Odprto je in postane izvir: voda in kri, ki pritečeta iz njega, kažeta na dva temeljna zakramenta, iz katerih Cerkev živi: krst in evharistija. Iz Gospodove prebodene strani, iz njegovega odprtega srca privre živi studenec, ki teče skozi stoletja in gradi Cerkev. Odprto srce je izvir nove reke življenja. V tej povezavi je sv. Janez gotovo mislil tudi na prerokbo Ezekijela, ki vidi, kako iz novega templja izvira reka, ki daje rodovitnost in življenje (Ez 47): Jezus sam je novi tempelj. Njegovo odprto srce je izvir, iz katerega priteka reka novega življenja, ki se nam podarja v krstu in evharistiji.

Bogoslužje slovesnega praznika presvetega Jezusovega Srca pa predvideva kot obhajilni spev tudi drugo besedo, sorodno tej, vzeto iz Janezovega evangelija: Kdor je žejen, naj pride k meni. Naj pije, kdor veruje v mene. Sveto pismo pravi: »Pritekali bodo iz njega studenci žive vode« (prim. Jn 7,37s). V veri pijemo tako rekoč živo vodo božje besede. Tako vernik tudi sam postaja izvir in izsušeni zemlji zgodovine daje živo vodo. To vidimo v svetnikih. To vidimo v Mariji, ki je kot velika žena vere in ljubezni postala skozi stoletja izvir vere, ljubezni in življenja. Vsak kristjan in vsak duhovnik bi moral iz Kristusa postati studenec, ki prinaša življenje drugim. Mi bi morali dajati vodo življenja žejnemu svetu. Gospod, zahvaljujemo se ti, da si odprl svoje srce za nas, da si v svoji smrti in v svojem vstajenju postal vir življenja. Daj, da bomo osebe, ki živijo iz tvojega izvira in podeli nam, da bomo tudi mi mogli biti izvir, zmožni dati temu našemu času vodo življenja. Zahvaljujemo se ti za milost duhovniške službe. Gospod, blagoslovi nas in blagoslovi vse ljudi tega časa, ki so žejni in iščejo. Amen.

Prevedel Anton Štrukelj

Očenaš po sv. Luku

Od leta 1998, ko sem napisal prvi članek o pokvarjenih besedilih Očenaša, v katerih so npr. odsevale težnje materializma po vsakdanji hrani, in celo grobo obsojanje Jezusa o svojem lastnem Očetu, ki naj bi zavajal vernike v grešne skušnjave, bi človek pričakoval, da se bo kakšen teolog, da ne rečem kakšen prelat le odločil, da vsaj nekaj pripomore, da se take napake odpravijo. Šele letos, 2010, sem opazil, da so v novem prevodu Svetega pisma skušnjave le zamenjali s preizkušnjami, toda vse drugo, posebno pa Jezusovih besed o vsakdanji duhovni hrani si niso upali vnesti, čeprav je že sv. Hieronim opozarjal, da je Jezus priporočal vsem vernikom, naj prosijo Očeta ne za banalni vsakdanji, ampak za resnično bistveni kruh (glej Marie-Joseph Lagrange, *Evangile selon S. Luc*, Paris 1948, str. 323), in čeprav je že leta in leta znani protestantski biblicist Erwin Nestle (*Novum Testamentum graece et latine*) vsaj pri Mateju to upošteval v kritični izdaji Vulgate. Bolelo me je tudi, da nihče ne moli Očenaša, ki ga je predložil sv. Luka v. 11. pogl. svojega Evangelija, ki so ga biblicisti brez vsake kritike precej spakedrili. Zato ga tukaj kritično obnovljenega podajam za privatno rabo.

»Oče, razodeni nam svojo Svetost.
Zagospoduj v naših srcih.
Daj nam vsak dan kruh polnega življenja,
in odpusti nam naše žalitve,
ker tudi mi odpuščamo našim žaliteljem;
in ne daj, da pridemo v preizkušnje«.

Kakor sem že omenil pri poskusu prevoda Matejevega Očenaša (glej *Božjo besedo danes* 10, 2003-2, str. 5-6), "posvečeno bodi tvoje ime" je semitizem, ki ga je bolje ponašiti, kakor pa navajati v opombah dolge razprave o pomenu "posvečevanja" in "Imena".

Da je treba "kraljestvo" prevajati s "kraljevanjem", nas opozarjajo znani poznavalci sv. Pisma, kakor npr. že navedeni Marie-Joseph Lagrange, str. 322, in Max Zerwick, *Analysis philologica novi Testamenti graeci*, Romae 1953, str.13, posebno še, ker kraljestvo ni nekaj kar "prihaja" od zunaj. Prim. Lk 17, 21: »Božje kraljestvo je v vas«, v vaši notranjosti, pravi Jezus. P. Lagrange predlaga, da se

prevaja: "kraljevanje"; za Slovence bo bolj prikladno "gospodstvo".

Za tem sv. Gregor iz Nise (*De oratione domini* v Patr. Gr. 44, st. 1157) in Sv. Maksim (k Mt 6, 10; Patr. Gr. 90, 840) navajajo prošnjo k Svetemu Duhu: »Naj pride na nas tvoj Sveti Duh in nas očisti«, kakor je razvidno iz kritičnih izdaj Nove Zaveze. Par vrstic naprej Jezus sam zagotavlja, da "nebeški Oče rad podarja Svetega Duha tem, ki ga zanj prosijo" (Lk 11, 13). Pri Mateju in pri Luku je ta prošnja že obsežena v 1. vrstici, ko prosimo Očeta, da nam razodene svojo Svetost.

Jezus je dobro vedel, da ga nekateri iščejo samo zato »ker so jedli kruh in se nasitili« (Jn 6, 26). Z istim namenom so nekateri popravljali tudi besedilo očenaša, da bi Jezusu pripisali skrb za vsakdanji kruh. Toda Jezus je svojim učencem priporočil, da naj prosijo nebeškega Očeta za kruh epiousion, življenja super, za kruh polnega življenja (prim. Mt 6, 11). Ousia v grščini namreč nima samo filozofskega pomena bistvenosti, ampak tudi resničnosti, ali življenja, kakor to lahko razvidimo tudi iz Doklerjevega *Grško-slovenskega slovarja*. Tako Jezus uči (Mt 4, 4): »Človek naj ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust« (prim. 5 Mz 8, 3). In pri ofertoriju Maše molimo: »ti darujemo ta kruh...da nam postane kruh življenja«

Dolgovi niso ekonomske narave, marveč moralne, za žalitve, ki smo jih dolžni popraviti in zanje zadostiti nebeškemu Očetu.

Iz Doklerjevega slovarja lahko tudi dojamemo, da beseda peirasmos ne pomeni grešne skušnjave, ampak zunanjo preizkušnjo, kakor npr. povodenj, potres, nemiri. Zato pri sv. Maši po očenašu takoj molimo: »Varuj nas vsakega nemira«. Sv. Jakob nas opominja (v.13): »Nihče... naj ne govori: Bog me skuša... (On) ne skuša nikogar«. In vendar smo tako hudobni, da že 1500 let vsak dan Boga dolžimo, da nas on zapeljuje v skušnjava! Eisfero je v Stari zavezi lahko pomenilo vpeljavam, v Novi Zavezi pa ne več, ker je Jezus tako mišljenje izrecno prepovedal (Lk 13, 1-5).

p. Bruno Korošak

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda

Dragi bralci Poročil, na kratko Vam želim predstaviti Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

Apostolstvo je pravzaprav pristna Slomškova Bratovščina sv. Cirila in Metoda, le da se je nekoliko posodobilo. Zamišljeno je kot množično gibanje vernikov za edinost kristjanov. Sedanje ime ima od leta 1891, ko je škof Stojan na Moravskem poživil gibanje pod novim imenom.

Blaženi škof Slomšek je Bratovščino ustanovil septembra 1851, papež Pij IX. pa jo je naslednje leto 12. maja potrdil. Bratovščina se je hitro širila, saj je že leta 1860 imela 34.260 članov, leta 1863 jih je bilo že 75.000 in leta 1882 kar 153.385. Širila se je med Slovenci in med drugimi slovanskimi narodi avstro-ogrske države. Uspešno je delovala do druge svetovne vojne. Drugi vatikanski koncil, imenovan ekumenski, je dal veliko pobud za različna področja, ki so jih sprejeli tudi slovenski škofje. Tako so leta 1991 (ob 140-letnici tega gibanja) izrazili željo, da bi se nadaljevalo tisto, kar je Slomšek začel z Bratovščino. V nekaterih župnijah se je res nekaj premaknilo, obnovili so spomin na Slomškova prizadevanja in tako je tedaj zaživel Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Mnogi pa o tem malo vedo, čeprav je delo za cerkveno edinost središčnega pomena. Jezus je ustanovil eno Cerkev in prvi molil za edinost svojih učencev: »Sveti Oče! Ohrani jih v svojem imenu, ki si mi jih dal, da bodo eno kakor midva« (Jn 17,11).

Od kod Slomšku navdih za ustanovitev Bratovščine? Bil je katoliški škof v pravem pomenu besede in dober apostolski pastir, zato je dobro poznal razmere v Cerkvi. Močan nagib pa je bilo posebno pismo In suprema, s katerim je papež Pij IX. leta 1848 povabil vzhodne (pravoslavne) kristjane, naj se vrnejo v katoliško Cerkev in se z njo zedinijo. Slomšek se je močno ogrel za to pobudo in takoj ukrepal. Zelo ga je bolela needinost, še posebej med slovanskimi narodi. Zelo je tudi častil sveta brata Cirila in Metoda. Lahko rečemo, da je po božjem navdihu sklenil, da ustanovi Bratovščino sv. Cirila in Metoda, katere člani bi še posebej zavzeto molili za edinost. Slomšek je napisal pismo, s katerim je k molitvi povabil duhovnike in vse vernike, hkrati pa jim je razložil, kako ga boli »razkosana Cerkev«. Žalosten je bil, ker je bilo poslanstvo solunskih bratov Cirila

in Metoda zatrto na veliko škodo Slovanov. Ostali so sicer še naprej sosedje, po veri in krščanski kulturi pa so se drug od drugega oddaljevali. Slomšek je zaupal v moč molitve. Za sedež Bratovščine je izbral cerkev sv. Jožefa v Celju, v kateri je postavil oltar sv. Cirila in Metoda.

Z ustanovitvijo bratovščine je Slomšek segel daleč preko meja svoje škofije, saj je s tem dejanjem pokazal ljubezen do vesoljne Cerkve in skrb zanjo. Cerkev je vedno čutila rano razdeljenosti, ki se le počasi celi. Papeži vedno znova temu vprašanju posvečajo veliko skrb in pozornost, zato na vsakem svojem pastoralnem obisku pripravijo srečanje ne le s kristjani ločenih Cerkva, ampak tudi z muslimani in seveda z Judi, ki so po veri naši starejši bratje.

Člani Apostolstva imamo naslednje naloge: 1. vsak dan (ali vsaj pogosto) zmoliti očenaš za edinost kristjanov, 2. živeti in spremljati delo za edinost kristjanov in 3. brati, širiti in podpirati verski tisk, ki piše o dogajanju v Cerkvi. (V naši župniji delamo takole: srečamo se trikrat na leto, in sicer: v januarju v času molitveno osmine, pred praznikom sv. Cirila in Metoda in pred Slomškovo nedeljo. Nekaj spodbud dobijo člani po pošti, na srečanjih pa obravnavamo vsa tekoča vprašanja in dogodke Cerkve, predstavimo zbornik V edinosti, Slomškov list ...). Ponosni smo na Slomška in dr. Franca Grivca (1878-1963), ki je bil velik učenjak, ekumenski pisatelj in s srcem predan delu za edinost.

V času globalizacije je za vse kristjane, še posebej za člane Apostolstva sv. Cirila in Metoda zelo pomembno, da ob misli na preteklost našega naroda in vseh slovanskih narodov, ki je bila često temna, polna trpljenja in zapostavljanja ter ob misli na prihodnost vse človeške družine, doživljamo sedanjost in v njej svojo pomembno nalogo: vztrajno in pogumno delati v vseh smereh svojega življenjskega obzorja.

P. Zdravko Jakop

† Maks Koržet

Gospodar Življenja je dobre pol ure pred zatonom
letošnje cvetne nedelje,
28. marca 2010,
poklical k sebi svojega zvestega služabnika
MAKSA KORŽETA,

11. uri dopoldne ter ga nato spremljali na pokopališče Keilor, kjer bo pokopan na našem frančiškanskem pokopališču, kjer počivajo (našteti z leve na desno): mati Romana Toplak (+15.1.1968), Julija Mrčun (+13.5.1996), p. Bazilij Valentin (26.7.1997),

člana 3. reda sv. Frančiška Asiškega (FSR), posinoveljenca Slovenske frančiškanske province sv. Križa (Ljubljana, 15.8.2001, štev. 258/2001), nekajletnega pomočnika mežnarja pri Marijinem oznanjenju v Ljubljani koncem petdesetih let 20. stoletja in dolgoletnega mežnarja pri slovenski cerkvi svetih bratov Cirila in Metoda v Kew v Melbournu v Avstraliji – od božiča leta 1962 do praznika Gospodovega oznanjenja, 25. marca 2010.

Gospod Maks je imel v četrtek, na praznik Gospodovega oznanjenja, popoldne prometno nesrečo, bil en dan v nezavesti, nato po do odpovedi srca v nedeljo okrog pol polnoči pri polni zavesti. Rožni venec zanj, ki je vsak dan izmolil vse štiri dele rožnega venca, bomo molili v naši cerkvi v Kew v torek v velikonočni osmini, 6. aprila 2010, ob 7.30 zvečer. Preko noči bo krsta v cerkvi in v sredo, 7. aprila, bomo zanj darovali pogrebno sveto mašo ob

s. Ema Pivk (+5.2.1999) in zadnji grob na desni bo Maksov. Ob teh naših grobovih so poleg slovenski skupni grobovi; na tem pokopališču pa je verjetno pokopanih že kar blizu tisoč naših rojakov.

Maks je bil rojen 6. oktobra 1926 v vasi Stoperce. Zapušča sina Antona z družino, sina Marijana, hčerko Kristino z družino in posvojenko Elzo z družino. V domovini pa devetdesetletno sestro ter veliko sorodnikov.

Naj počiva v miru Božjem!

Melbourne – Kew, 31. marca 2010

p. Ciril A. Božič OFM

Naslovnik province

Elektronski naslovi skupnosti

BREZJE

Brezje 72
4243 BREZJE
tel.: (04) 537 07 00
fax: (04) 537 07 20
brezje@ofm.si
Za pos. brate:
07 - Rafael; 18 - Silvin;
04 - Polikarp; 06 - Štefan;
03 - Leopold; 02 - Bogdan;
11 - Herman; 05 - Bonaventura
01 - Peter; 09 - Miroslav;
08 - Leon

KAMNIK

Franciškski trg 2
1241 KAMNIK
tel.: (01) 831 80 30
fax: (01) 831 80 50
kamnik@ofm.si
Za pos. brate namesto 0:
3 - Boris; 5 - Peter
6 - Pashal; 7 - Ernest;
- Franci

KOPER

Destradijev trg 10a
6000 KOPER
tel.: (0590) 73 470
fax: (0590) 73 475
koper@ofm.si
Za pos. brate namesto 0:
1 - Lucij; 2 - Evgen

LJUBLJANA-CENTER

Prešernov trg 4
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 242 93 00
fax: (01) 242 93 13
lj.center@ofm.si

PROVINCIALAT

tel.: (01) 242 93 10
fax: (01) 242 93 11

LJUBLJANA-BEŽIGRAD

Küzmičeva 6
1000 LJUBLJANA
tel.: (0590) 717 **
lj.bezigrad@ofm.si
Za pos. brate namesto **:
20 - Gregor; 21 - Regalat;
25 - Marjan

LJUBLJANA-ŠIŠKA

Černetova 20
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 583 72 70
fax: (01) 583 72 99
lj.siska@ofm.si
Za pos. brate namesto 70:
75 - Zdravko; 80 - Mari;
81 - Bogdan; 37 - Jernej

LJUBLJANA - VIČ in Komisariat za Sv. deželo

Tržaška 85
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 244 42 52
fax: (01) 244 42 53
lj.vic@ofm.si
Za pos. brate namesto 52:
56 - Anton; 57 - Hireonim;
58 - Tomaž; 59 - Marjan;
61 - Tadej; 62 - Andraž;
60 - Komisariat; - Andrej P.

SESTRE KLARISE

Andreja Bitenca 138
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 518 25 00

MARIBOR

Vita Kraigherja 2
2000 MARIBOR
tel.: (02) 228 51 10
fax: (02) 228 51 12
maribor@ofm.si
Za pos. brate namesto 10:
13 - Janez; 14 - Bogoljub;
16 - Lavrencij; 15 - Tomaž P.
19 - Jože;

MOŠNJE

Mošnje 8
4240 RADOVLJICA
tel. in fax: (04) 533 88 78

NAZARJE

Samostanska pot 50
3331 NAZARJE
tel.: (03) 583 19 93 in
583 13 98
fax: (03) 583 17 53
nazarje@ofm.si

SESTRE KLARISE

Samostanska pot 51
3331 NAZARJE
tel.: (03) 583 13 91

NOVA GORICA

Škrabčeva 1, p.p. 303
5001 NOVA GORICA
tel.: (05) 330 77 50
fax: (05) 330 77 51
nova.gorica@ofm.si
Za pos. brate namesto 0:
2 - Krizostom; 3 - David;
4 - Andrej; 5 - Miran;
6 - Lojze; 7 - Bruno

NOVA ŠTIFTA

Nova Štifa 3
1317 SODRAŽICA
tel.: (01) 836 99 43
fax: (01) 836 99 44
nova.stifta@ofm.si

NOVO MESTO

Franciškski trg 1
8000 NOVO MESTO
tel.: (07) 338 14 70
fax: (07) 338 14 79
novo.mesto@ofm.si
Za pos. brate namesto 0:
1 - Tadej; 2 - Felician;
3 - Marko; 4 - Simon Peter
- Ambrož M.

STRUNJAN

Strunjan 141
6323 STRUNJAN
tel.: (05) 678 20 05
fax: (05) 678 01 48
strunjan@ofm.si

PROVINCIALNA HIŠA

Strunjan 134
tel. govorilnica:
(05) 678 21 21

SVETA GORA

Sveta Gora 2
5250 SOLKAN
tel.: (05) 330 40 20
fax: (05) 330 40 38
sv.gora@ofm.si
Za pos. brate namesto 20:
22 - Bernard; 25 - Hadrijan;
32 - Pavel; 33 - Vili; 30 - Miha

SVETA TROJICA

Meznaričeva 8
2235 SV. TROJICA v
Sl. gor.
tel. in fax: (02) 720 55 56
sv.trojica@ofm.si

Tujina

AVSTRALIJA

ADELAIDE - WEST HINDMARSH

Holy Family Slovenian
Mission
51 Young Avenue
AU - WEST HINDMAR-
SH SA 5007
tel.: 00 61 8 8121 3869

MELBOURNE - KEW SS. Cyril and Methodius' Slovenian Mission

19 A'Beckett Street,
PO BOX 197
AU - KEW VIC 3101
tel.: 00 61 3 9853 7787
fax: 00 61 3 9853 6176
mobitel:
0061 412 555 840

SYDNEY - MERRYLANDS St. Raphael's Slovenian Mission

313 Merrylands Road,
PO BOX 280
AU - MERRYLANDS
NSW 2160
tel.: 00 61 2 9637 7147 in
9682 5478
fax: 00 61 2 9682 7692
mobitel:
00 61 409 074 760 in
419 236 783

CURIA GENERALIS

Via S. Maria
Mediatrice, 25
IT - 00165 ROMA
tel.: 0039 06 684 919
fax: 0039 06 638 02 92

FRANCOSKA GVAJANA

P. Hugo A. Delčnjak
Paroisse Notre Dame
GF - 97315 SINNAMARY
Guyane Francaise

P. Milan Kadunc

Presbyterie IRACOUBO
Le Bourg 97350 IRACOUBO
Guyane Francaise

ITALIA

P. Robert Bahčič
Curia generale
dei frati minori
Via S. Maria
Mediatrice 25,
IT - 00165 Roma
tel.: 0039 06 68 49 12 09

ZDA

JOHNSTOWN

St. Therese's Friary
536 Decker Avenue
US - JONSTOWN PA
15906
tel.: 001 (814) 539 76 33

LEMONT

St. Mary's Friary
14246 Main Street, PO
Box 608
US - LEMONT IL. 60439
tel.: 001 (630) 257 24 94
(samostan)
tel. in fax:
001 (630) 257 64 32
(p. Blaž)
tel.: 001 (630) 257 51 02
(DDV)

Slovensko versko središče

tel.: 001 (630) 257 20 68
fax: 001 (630) 257 23 59

NEW YORK

St. Cyril's Friary
62 St. Mark's Place
US - NEW YORK NY
10003
tel. in fax:
001 (212) 674 34 42

Provincialat: provincialni.minister@ofm.si
Definitorij: definitorij@ofm.si
Tajništvo province: tajnik@ofm.si
Prokuratura: prokuratura@ofm.si
Založba BF: zbf@ofm.si
Komisariat: komisariat@ofm.si
Generalna kurija: http://www.ofm.org
e-mail: [ime]@ofm.org
[ime] je naziv urada ali oznaka osebe (npr.
mingen, secgen, formgen, missgen,
econgen, pax, acta, ipd.)

Elektronski naslovi bratov

Ambrož Mušič - ambroz.music@rkc.si
Andraž Arko - andraz.arko@rkc.si
Andrej Pollak - andrej.pollak@rkc.si
Andrej Turšič - tursic.andrej@gmail.com
Andrej Vovk - andrej.vovk@ofm.rkc.si
Anton Jerman - anton.jerman@email.si
Bernard Goličnik - bernard.golicnik@rkc.si
Bernard Karmanocky - bernard11k@aol.com
Bernardin Sušnik - bs1935@sbcbglobal.net
Bogdan Knavs - bogdan.knavs@rkc.si
Bogdan Rus - bogdan.rus@rkc.si
Boris Markež - boris.markez@rkc.si
Bruno Korošak - bruno.korosak@rkc.si
C. Gostecnik - christian.gostecnik@guest.arnes.si
Ciril A. Božič - cirilb@bigpond.com
Darko Žnidaršič - darko.znidarsic@rkc.si
darko@pacific.net.au
David Šrumpf - p.david@siol.net
Dragan Vampola - dragan.vampola@rkc.si
Edvard Kovač - edvard.kovac@guest.arnes.si
Evgen Ketiš - evgen.ketis@gmail.com
Filip Rupnik - filipr@volja.net
Franci Seničar - franci.senicar@gmail.com
Franci Kovše - kovse.franc@siol.net
Gregor Kos - gregor.kos@rkc.si
Jan Cvetek - jan.cvetek@gmail.com
Jani Jeriček - jani.jericcek@gmail.com
Janez Papa - janez.papa@rkc.si
Janez Tretjak - tretjakj@gmail.com
Jernej Kurinčič - jernej.kurincic@rkc.si
Krizolog Cimerman - krizolog@verizon.net
Krizostom Komar - krizostom.komar@rkc.si
Leopold Grčar - leopold.grcar@rkc.si
Mari Osredkar - mari.osredkar.ofm@siol.net
Marijan Cvitak - marijan.cvitak@amis.net
Marjan Čuden - marjan.cuden@rkc.si
Marjan Čuk - marjan.cuk@rkc.si
Matej Papež - pmatej.papez@gmail.com
Melhior Grošelj - mage.maister@gmail.com
Metod Ogorevc - metodofm@sbcbglobal.net
Mihael Ambrožič - mihael.ambrozic@gmail.si
Mihael S. Vovk - mihael.vovk@rkc.si
Milan Kadunc - milan.kadunc@rkc.si
Miran Špelič - miran.spelic@rkc.si
Miroslav Batarilo - pater.miroslav@gmail.com
Niko Žvokelj - niko.zvokelj@rkc.si
Pavle Jakop - pavle.jakop@siol.net
Pepi Lebreht - pepi.lebreht@rkc.si
Peter Lavrih - pater.peter@rkc.si
Peter Vrabec - peter.vrabec@rkc.si
Rafko Slejko - rafael@libero.it
Regalat Razbočan - regalat@gmail.com
Robert Bahčič - robert.bahcic@rkc.si
Silvin Krajnc - silvin.krajnc@rkc.si
Simon P. Berlec - simon.peter.berlec@rkc.si
Stane Zore - stane.zore@rkc.si
Tadej Inglič - tadej.inglic@rkc.si
Tadej Strehovec - tadej.strehovec@gmail.com
Tilen Urtelj - tilen.gregor.urtelj@rkc.si
Tomaž Grom - tomaz.grom@gmail.com
Tomaž Hočevar - tomaz.hocevar@rkc.si
Tomaž Pinter - tomaz.pinter@rkc.si
Valerijan Jenko - valerian@pacific.net.au
Vid Lisjak - pater.vid@gmail.com
Viktor Papež - viktor.papez@rkc.si
Vili Pustoslemšek - vili.pustoslemsek@rkc.si
Zdravko Jakop - zdravko.jakop.ofm@gmail.com

Sicer pa velja za vse člane naše province, ki
imajo svoj osebni e-naslov tudi načelo: ime.
priimek@ofm.si

poročila:

■ slovenske frančiškanske province
svetega križa

